

Борис Младенов / Young

Вълнения

Любителска поезия

(неиздадени стихове)

БОРИС МЛАДЕНОВ-YOUNG
ВЪЛНЕНИЯ
ЛЮБИТЕЛСКА ПОЕЗИЯ

Превод: Борис Младенов-Young

chitanka.info

*На моята мила съпруга, колежка, приятелка, другарка
и доживотна спътница посвещавам тази книга по случай
златния ни юбилей през 2014 година*

ПРЕДПУБЕРТЕТНИ ВЪЛНЕНИЯ

ЦЪФНАХА НА ДВОРА НИ КОКИЧЕТА...

*Цъфнаха на двора ни кокичета,
с бели ризки, с жълтички езичета.
По-красиви други в село няма...
Подарих букетче с тях на мама.*

*Тя ги помириса и ми вика:
„По-добре го дай на мама Мика!^[1]
Знаеш, че е стара и е болна,
ще се радва и ще е доволна.“
с. Лехчево — 1949 г.*

---

[1] Мама Мика — така наричахме майката на един от братовчедите ни. ↑

ЗИМА СНЕЖНА, МРАЗОВИТА...

*Зима снежна, мразовита
в късна нощ ни връхлетя
и природата честита
непробуден сън заспа.*

*В улиците запустели
вятър вий неукротим,
от къщурки побелели
се извива синкав дим.*

*Скрит на топло зад пердето,
аз отправям взор навън,
тъмни сенки по шосето
се задават с весел звън.*

*И като стрела прелита
цял табун коне в галоп...
От копитата излита
тежък тропот — троп, троп, троп...*

*Тъй и моите мисли буйни
като кончета летят
над потоци бързоструйни,
над огрян от слънце кът.*

*Там, сред кичести върхари,
в шумни лагерни игри
с група весели другари
преживях щастливи дни.*

*Свири вятър упорито
край прозорци и врати,*

*зимата реве сърдито,
а снегът вали... вали...
с. Лехчево — 1951 г.*

ПИОНЕР ДОБЪР СЪМ АЗ...

*Пионер добър съм аз,
винаги си знам урока,
пръв съм ученик във клас
и участвам в два кръжока.*

*Лете блокът ме зове...
на жътварите — отмена,
сбирам житни класове,
нося им вода студена.*

*Чакат се дела от нас.
Някога като порасна,
син достоен ще съм аз
на Родината прекрасна.*
с. Лехчево — 1950 г.

МЕЖДУЧАСИЕ

*Тракат чинове, писалки
в облаци от сивкав прах...
Бой с тетрадки, с изтривалки
и несдържан мъжки смях.*

*Зад катедрата прикрити,
двама влюбени шептят
и доволни и честити
във целувки се топят.*

*Пир пируват двойки, тройки
в шумни весели игри,
а смутените девойки
вият като хрътки зли.*
с. Лехчево — 1952 г.

В ЧАС ПО ХИМИЯ

*Кой не знае ученици,
Мичи от девети „А“?
Колко нежни хубавици
хвърли в горест и тъга!*

*Слушайте какво направи
този малък славен мъж,
как си името прослави
в час по химия веднъж!*

*Щом самин на чина седна,
завъртя във кръг очи
и Иванчето погледна —
тя ще бъде, в миг реши.*

*Взе писалка и тетрадка
и със трепетна ръка
драсна ѝ бележка кратка:
„Ваня, чакам те, ела!“*

*След вежливата покана
тя при него долетя,
той галантно я прихвана
и я в нежности обля.*

*После страстно я целуна
по горещите уста,
тя потръпна като струна
и кокетно се изсмя.*

*Някой тихо се изкиска
и прошепна с басов глас:*

*„Вижте! Мичи се натиска
с ново маце този час.“*

*А учителката Мара,
стара, девствена мома,
равнодушно им се скара:
„Хей, пазете тишина!“*
1953 г.

УЧЕНИЧЕСКИ МАРШ НА ПУШАЧИТЕ

*Напред момчета към клозета —
на Пушкин славни членове,
за отдиш в тъмните къшета
цигарата ни днес зове!*

*Напук на двойките безбройни
елате всички вий при нас!
За недостойни и достойни
ще се намери късче фас.*

*От „шефа“ вий не се плашете,
макар да е признат палач
и той, личи си по ръцете,
е дърт закоравял пушач!*
1952 г.

МОЛИТВА НА УЧЕНИЧКИТЕ ПО РАЙНЕР МАРИЯ РИЛКЕ

*Виж, леден зимен вятър вие,
цари в кушетките ни студ!
За силните момчета ние
копнеем, чезнем с трепет луд.*

*Молитвите ни чуй, Мария,
ти, дево, знаеш най-добре,
за непорочна лудория
ни трябва по едно момче.*

*Дано горещите ни вопли
затрогнат твоята душа,
та тази нощ в прегръдки топли
да спим, спасени от студа!*

Михайловград, 1953 г.

ИЗЛЕЗ, МОМИЧЕ, НА ДЪСКАТА...

*Излез, момиче, на дъската,
да види целият ни клас,
как вчера ти си взе белята,
като се хвана с мен на бас.*

*Загуби и според облога,
ела целувка ми дари!
Защо към мен сега си строга
и ти го искаше, нали?*

*Целувката, да ме прощаваш,
според онез с любовен стаж,
е устен договор, че даваш
под наем „долния етаж“!*

Михайловград, 1953 г.

СВЪРШВА ГОДИНАТА С РАДОСТЕН ВИК...

*Свършва годината с радостен вик,
нак ще заглъхне училищен двор...
Сбогом любими мой френски език!
Au revoir camarade professeure!*

*Чака ни лято с безгрижни игри,
слънце и въздух, море и простор,
но като музика в нас ще звучи:
Nous vous aimons camarade professeure!*

*После — бригади по знойни поля,
срещи потайни до селски стобор,
сладки целувки под бледа луна...
Oh, pardonnez camarade professeure!*

*Дойде ли есен, под бойния флаг
нак ще прекрачим училищен праг
и ще извикаме дружно и в хор:
Bonjour! Salut, camarade profeseure!*
Михайловград — 1953 г.

ЗВЪНЕЦЪТ ИЗЗВЪНЯ...

*Звънецът иззвъня. Измина
последният учебен час.
На пейка в Градската градина,
пристигнал пръв, те чакам аз.*

*Ще дойдеш, гълъбице смела,
иззад елите всеки миг,
за тайна среща риск поела,
с мен, твоя мил съученик.*

*Един до друг ще бъррим двама
за незначителни неща;
за дружбата ни чиста, пряма
ще шепнат нашите сърца.*

*Часовникът крещи разлъка...
Как бързо времето лети!
„До утре!“ — ще прошепна с мъка.
„До утре!“ — ще изгукаш ти.*

Михайловград, 1954 г.

МЛАДЕЖКИ И СЕМЕЙНИ ВЪЛНЕНИЯ

НАСТЪПИ ПРОЛЕТ В СТОЛИЧНИЯ ГРАД...

*Настъпи пролет в столичния град,
цъфтят зюмбюли, нарциси, лалета
и центърът със жълтите павеа
гъмжи от многолюден пътър свят.*

*Вървят засмяни хора с бодър вид,
кръстосват парка бебешки колички,
тук весел дядо, там младеж честит
или деца, запяли като птички.*

*И вред тълпи от прелестни жени,
излезли за отмора на разходка;
сирени с горда, царствена походка,
с изящни форми, с пламенни очи.*

*И аз, усетил Ерос в млада плът,
пред тази хубост чезна и копнея,
щастлив, че в моя кратък жизнен път
за любовта започвам да живея!*

София, 1954 г.

НЕ ЗНАМ КОГА И КАК, НО НЕЩО СТАНА...

На Мими

*Не знам кога и как, но нещо стана
и в мен сърдечна струна затрептя,
и от тогаз, след странната промяна,
ти заблестя в по-друга светлина.*

*Какви очи! Едва сега ги виждам.
С цял инч ресници, с изомруден цвят.
От ревност вече чувствам, че завиждам
на тоз, комуто обич ще дадат.*

*Седим ний в клас един до друг на чина —
в живота всичко става по причина.
Какво ли бог е отредил за нас?!*

*Защо в един съдбовен ден, когато
и в теб потрепне чувство нежно, свято,
избраникът ти да не бъда аз?!*

Михайловград, 1956 г.

ТЯ В МОИТЕ МЕЧТИ СЕ ПОЯВИ...

*Тя в моите мечти се появи —
невинно, нежно, прелестно създание
и в унес благ притворя ли очи,
я съзерцавам с почит, с обожание.*

*За нея пиша нежни стихове,
прочитам ѝ ги всяка нощ до късно,
а в погледа ѝ сякаш се чете:
„Дете съм още, чисто и невръстно!“*

*Ще дойде ден, когато възмъжал,
(и тя девойка до тогаз ще стане),
ще я открадна аз на коня бял
и в луд галоп с любов ще ми пристане.*

*И ще се реем в небесата сини —
две ангелчета в райските градини.*

с. Лехчево, 1955 г.

НЕ ЗНАЕШ ЛИ НЕЗНАЙНИЦЕ, КАЖИ...

*Не знаеш ли незнайнице, кажи,
че аз те търся под дърво и камък?
Не можеш ли при мен да дойдеш ти
в душата ми — за теб отворен замък?*

*В съня ми нощем да ме посетиш,
в мечтите ми наяве да изплуваш
и ми оставиш някакъв фетиш —
реален знак, да знам, че съществуваш.*

*За всеки има някой отреден,
и ти си тъй орисана за мен,
по неотменен висш закон и воля!*

*Къде ли си сега? В коя страна?
Не чуваш ли как страстно те зова
и с тоз сонет за любовта ти моля?!*

с. Лехчево, 1957 г.

ТИ ШЕСТВУВАШ БЕЗИМЕННА, НЕЗНАЙНА...

*Ти шествуваш безименна, незнайна,
зарейна по своя път сама
и скрила съкровената си тайна,
ме търсиш в многолюдната тълпа.*

*И аз те търся. В мъки се терзя,
предчувствам, че наоколо си ти,
а все се разминаваме накрая,
не се кръстосват нашите съдби.*

*Ще те позная, стига да те зърна.
Та твоят лик е всяка нощ пред мен
и накъдето поглед да обърна,
все него виждам — ласкав, мил, свещен!*

*Кога най-сетне в ден щастлив, любима,
край разминаването ни ще има!*

с. Лехчево, 1950 г.

НАВЪН СВЕТЪТ ЗАСПАЛ Е ГЛУХОНЯМ...

*Навън светът заспал е глухоням.
Смълчани дремят едрите звезди.
А буден, аз се моля вкъщи сам
по грешка някой да ми позвъни.*

*Отсреща да изгука нежен глас,
какъвто и в съня си не съм чул!
Ала едва ли в този късен час
ще се намери втори сомнамбул.*

*Девојката, орисана за мен,
наверно като ангел сладко спи.
Не подозира тя, че в близък ден
ще се кръстосат нашите съдби.*

*И ний ще се намерим един друг,
и аз съм бъдещият ѝ съпруг!*

с. Лехчево — 1959 г.

КАК ИСКАМ ДА МИ ПОРАСТАТ КРИЛЕ...

На Фуки К.^[1]

*Как искам да ми порастат криле!
И като птица волна, лекокрила,
да литна с тях към синьото небе
и по света да търся мойта мила.*

*Аз зная само, че живее тя
в една далечна източна държава,
където от незнайни времена
най-рано сутрин слънцето изгрява.*

*Ще прелетя над морски ширини,
над китни градове с пагоди пищни,
над снежни вулканични планини,
над паркове със разцъфтели вишни.*

*И ще кръжа, докато я откроя —
криле за отдих чак тогаз ще свия.*

с. Лехчево, 1956 г.

---

[1] Фуки К. — есперантистка от Япония, с която кореспондирах в гимназията. ↑

АЗ ЧЕТВЪРТ ВЕК СЕ ЛУТАХ ВЪВ МЪГЛА...

*Аз четвърт век се лутах във мъгла.
Като слепец я търсех без надежда.
Но как без име да я призова —
дори не знаех външно как изглежда.*

*Във лунни ноци вън с тъга следях
светулките с наивната идея,
че както зайчето^[1] една от тях
накрая да ме заведе при нея!*

*Тъй без любима дълго чезнех аз
в прегръдките на обич безответна;
когато най-отчаян бях, тогаз
внезапно пред очите ми просветна:*

*Докато съм я търсел нощ и ден,
тя неотлъчно е била до мен!!!*

София — 1964 г.

---

[1] Намек за детската песничка „Зайченцето бяло“. ↑

МЕЧТАЯ СИ ЗА ТВОЯ ЛИК ДО МЕН...

*Мечтая си за твоя лик до мен!
Да тръгнем двама в слънчев майски ден
по пътя на живота към безкрая
и се намерим с любовта си в Рая.*

*И там — Адам и Ева — аз и ти,
две непорочни влюбени души,
един на друг разкрили си сърцата,
да опознаем голотата свята.*

*И свързали съдбите си в едно,
сами под ябълковото дърво,
нехаеци за божите закони,*

*да сторим онзи първороден грях
във райските градини като тях
и нека Бог от Рая ни изгони!*

с. Лехчево, 1951 г.

ПРЕЗ КЪСНА НОЩ ОТ ДЪЛЪГ ПЪТ...

*През късна нощ от дълъг път
се връщах през гора пешком;
зовеше ме назад дългът
към роден кът, към бащин дом.*

*Пристигнах до пенлив поток,
приседнах морен на брега;
над мен блестеше лунен рог,
под мен клокочеше бода.*

*И както замечтан следях
светулки, мигащи с крилца,
дочух звънлив момински смях
и суха съчка изпраця.*

*Обърнах се и онемях —
пред мен на лунна светлина
се къпеше със звезден прах
русалка с дива красота!*

*Тя решеше коси с ръка,
изтегната на горски пън,
към нея тръгнах, но беда —
събудих се от своя сън.*
с. Лехчево — 1950 г.

ВСЕ ЕДИН И СЪЩИ СЪН СЪНУВАМ...

*Все един и същи сън сънувам:
В лятна вечер, скрит на клон върбов,
на русалка млада се любувам
и по нея чезна от любов.*

*Тя се къпе гола във реката
и обляна в лунна светлина,
като рибка плува и се мята —
лъскаат се ръце, гърди, бедра...*

*Гледам я — красива, стройна, сочна,
като ангел чиста, непорочна,
а в кръвта ми страсти зли горят...*

*Гмуркам се целувка да открадна,
но щом стигна до водата хладна
и сънят ми свършива всеки път!*

с. Лехчево, 1955 г.

ВЛЮБЕНИ

ПРОЛЕТ

*Май донесе цветя, аромат...
Под разлистени клони и вейки
двойки влюбени в нощния хлад
се прегръщаха в парка на пейки.*

*С любопитство на стара мома
в небесата, свенлива и бледа,
иззад облак луната изгря
и под себе си парка огледа.*

*Но едва свела поглед натам,
тя се сепна и явно смутена,
в огън цялата пламна от срам
и зад облак се скри възмутена!*

ЛЯТО

*В тиха нощ под прозореца мой
чух боричкане, шепот гальовен —
двама влюбени в летния зной
се целуваха в унес любовен.*

*Ненадейно луната изгря,
заблестяха звезди — перли бели
и разкриха две тъмни тела
до стената в едно се преплели.*

*От луната подгонени те
се изгубиха някъде в мрака
и от синьото звездно небе
малко облаче жално проплака!*

ЕСЕН

*Сред въздишки и шепот тъжовен
паркът глъхнеше пуст и нерад...
Те се гушеха в унес любовен
под есенния тих листопад.*

*Тъмен облак над тях се надвеси,
затъмни и луна, и звезди,
и мъглата зад плътни завеси
скоро милите влюбени скри.*

*Разлюляха се голите клони,
гарван гракна, дъждец заръмя
и сърцето ми тъжно отрони
стихове като златни листа!*

ЗИМА

*Те вървят и от скреж побеляли
се прегръщат и нежно шептят...
От небето на едри парцали
тихо, кротко се стели снегът.*

*Застудява се. Вечер припада.
Вятър вий, но кръвта им кипи
и плътта им е здрава и млада —
ще изкарат така до зори.*

*Благодат е студената зима
за горещите млади сърца...
Ех, кога ли с девойка любима
по снега аз ще крача така?!*

с. Лехчево, 1954 г.

ГЪЛЪБЧЕ, ГЪЛЪБЧЕ, МИЛО ДЕТЕ...

На Жозефина

*Гълъбче, гълъбче, мило дете,
с дивни чаровни очи!
Ти ме омая, сърцето ми взе,
моя дух волен сломи.*

*Няма за мен вече мир и покой —
в мисли по теб се топя,
виждам навсякъде образа твой,
но ме облъхва тъга.*

*Бездна дълбока лежи между нас.
Бог те е с хубост създал,
ала с посредствена външност съм аз
и в безнадеждна печал*

*прося любов с моя жален сонет
без да получа ответ!*

с. Лехчево, 1954 г.

КОГАТО С ВЛЮБЕНО СЪРЦЕ...

На Ваня

*Когато с влюбено сърце
витая в небеса сияйни,
изливам в нежни стихове
сърдечни трепети и тайни.*

*Понякога прочита тя
тез изповеди съкровени,
но тъй до днес и не разбра,
че са на нея посветени!*

с. Лехчево, 1962 г.

ПРЕГЪРНАЛ НЕЖНАТА ТИ ШИЯ...

*Прегърнал нежната ти шия,
аз търсех устните ти с плам,
с целувка исках да предам
бушуващата в мен стихия.*

*Но ти на моя зов отвърна
с надменен поглед, с глас студен
и устремът ми вдъхновен
като прекършен цвет посърна!*

Михайловград, 1956 г.

ЕДИН ЗА ДРУГ РОДЕНИ БЯХА ДВАМА...

*Един за друг родени бяха двама,
кълнях се до гроб да бъдат верни
и любовта им чиста и голяма
бе рядкост в тези времена модерни.*

*Ромео бе на пет и половина,
а Жулиета четиригодишна;
харесаха се в детската градина
и там започна любовта им скришна.*

София — 1977 г.

ИЗ УЛИЦИТЕ СЪННИ СКИТАХ

*Из улиците сънни скитах —
млад момък с влюбено сърце,
и с недоверие се питах,
обича ли ме или не.*

*От първа среща се завръщах,
получил клетви за любов;
объркан мислено прегръщах
телцето крехко с порив нов.*

*И пак с целувка непохватна
докосвах образа свещен,
а тя така и не отгатна,
че бях несръчен и смутен.*

*Туй първо влюбване в забрава
заглъхна като тих акорд,
ала и днес както тогава
се чувствам умилен и горд!*

Михайловград, 1980 г.

КОГАТО ВЕЧЕР В ТВОЙТА СТАЯ...

*Когато вечер в твойта стая
надзърне лятната луна
и трепнат плахо от безкрая
звездици с бледа светлина,*

*излез под купола небесен
и взор зареяла към тях,
огледай този мир чудесен,
застлан със златен звезден прах!*

*Угасне ли пред теб звездица
в безмълвен скръбен звездопад,
туй знак е, че една душица
е литнала към Оня Свят.*

*Но в този миг на съзерцание,
според поверие едно,
ако направиш пожелание,
ще се изпълни скоро то!*

с. Лехчево — 1957 г.

С ЕДНА ДЕВОЙКА ОТ ВАРШАВА...

На Инка

*С една девойка от Варшава
случайността ме запозна;
аз бях студент медик тогава,
а ученичка беше тя.*

*Пътувахме за Полша двама
в едно купе съвсем сами
и неусетно близост пряма
в душите ни се породи.*

*Тя беше нежна и красива,
с изящни ангелски черти...
Прекарахме ний ноц щастлива
в невинни весели игри.*

*На сутринта дойде раздяла,
замлъкнаха шеги и смях,
целунах бузката ѝ бяла
и повече не я видях.*

*Години има от тогава,
съдба превратна ме люля,
но не потъна във забрава
тоз образ мил от младостта.*

София — 1983 г.

ПОДМАМИ МЕ В УТРО МЪГЛИВО...

*Подмами ме в утро мъгливо
самотно глухарче на склона;
то сякаш ми кимна свенливо
с ефирната бяла корона.*

*Не зная какво ме прихвана,
пресегнах се да го откъсна,
но тутакси в самоотбрана
то трепна и в миг се разпръсна.*

*Харесах девойка невръстна —
сърце и душа ми отдаде...
и нея тъй щях да „откъсна“,
но спрях... Съвестта не ми даде!*

София — 1960 г.

МАЛКАТА ПУШАЧКА СЛУЧКА ВЪВ ВЛАКА

*По случай месеца на трезвеността и
тютюнопушенето*

„Я помню чудное мгновенье...“

А. С.

Пушкин

*Яви се тя пред мен невинна, чиста,
с очи кристални като две мъниста,
с изящни форми, с ангелско лице,
а бе полу-жена, полу-дете.*

*Ръката ѝ, по детски крехка, малка,
умело щракна лъскава запалка
и в облачета от цигарен дим
изчезна без следа ликът любим!*

София, 1980 г.

THE LITTLE SMOKER

*„I remember that wonderful
moment...“*

A. S.
Pushkin

*I saw a girl with eyes like crystal beads,
so innocent and pure as can be kids;
with rounded shapes and an angel face —
half-woman, half-child with beauty and grace.*

*Holding a lighter, her hand tender, nice
skillfully lit it to my great surprise,
and in clouds of smoke her angel face,
I saw how vanished without a trace!*

Translation — 2012

ЛЮБОВТА НА КОМСОМОЛСКИЯ СЕКРЕТАР

На М.

*„Лека   кола,
апартамент
и баща ѝ доцент!“*

*Застана тя усмихната до мен
и ме помоли мило и с желание
да се разходим в пролетния ден,
а аз отвърнах сухо, с глас студен,
че съм зает и имам заседание.*

*Обидена, тя ми обърна гръб
и тръгна, сякаш птица наранена...
След нея дълго гледах с поглед тъп.
Полъхна хлад и ме облъха скръб,
край нас помръкна цялата вселена!*

София — 1962 г.

ЛЮБОВТА НА СТУДЕНТА

*Душата ми към теб е устремена,
теб, само теб обичам на света,
но ти към мен си леденостудена
и глуха за любовните слова.*

*През изпитната сесия те чаках,
на брак решен, но ти не се яви.
Напразно те зовях назад и плаках —
сърцето ти, уви! не се смил.*

*Ти с друг избяга, блуднице лъжовна,
за теб било е всичко фалш, лъжа,
но моята любов е безусловна —
отново съм готов да ти простя.*

*О, тройчице, чуй моята въздишка,
върни се пак в студентската ми книжка!*

София — 1962 г.

ДЪЛГО ЧАКАХ...

*Дълго чаках,
горко плаках
и крещях молби нонстоп,
ала ти не се завърна,
скръб сърцето ми обгърна
и се строполих в синкоп.*

*Още страдам
и припадам,
тройко моя с буйна страст,
и дори във чужда книжка
да се криеш като мишка,
пак ще те преследвам аз!*
София — 1962 г.

ПО ПЪТИЩА НЕВЕДОМИ ПОЕХ...

На Лили

*По пътища неведоми поех,
да търся нежната си половина;
години в мрак се лутах без успех,
докато юношеството ми мина.*

*С девойки умни, хубави дружах,
но сякаш пазен от върховна сила,
не се обвързах с никоя от тях —
съдбата друго бе ми отредила.*

*Напътстваше ме тя като маяк
по пътя към спасителния бряг
и ме преведе свят и чист през мрака*

*към Нея в Алмаматерния храм —
единствената, истинската, там
намерих с любовта си да ме чака!*

София — 1962 г.

АЗ ИСКАМ ДА НЕ МИСЛЯ ЗА ТОВА...

*Аз искам да не мисля за това!...
В забрава трябва всичко да прогоня,
да си не спомням милата ръка,
размахана за сбогом на перона.*

*Да не дочувам тракащия влак,
веселието в шумните купета,
да не съзирам в падащия мрак
прелитащите призрачни дървета.*

*Да не раздухвам тлеещата скръб,
да не разбунвам страховете ужасни,
през сълзи да не свеждам поглед тъп,
да не вгорчавам мигове прекрасни.*

*Аз искам този спомен да прогоня
и да се обкова в желязна броня!*

с. Лехчево, 1964 г.

ДИВИ РИТМИ. ТАНЦИ ДО ЗОРИ...

*Диви ритми. Танци до зори.
Млади, стари — луди — полудели...
Срещат се възбудени очи
и тела, прегръдки зажъднели.*

*Смях. Шегу. Закачки... Волен свят —
свят на буйна страст и похот дръзка;
само аз без теб седя нерад
и сърцето ми от скръб се пръска!*

с. Лехчево, 1964 г.

БЕЗ ТЕБ Е ПУСТ И СКРЪБЕН ТОЗИ СВЯТ...

*Без теб е пуст и скръбен този свят!
Не топли слънчевият лъч студен,
без мирис е разцъфналият цвят
и зимна нощ е пролетният ден.*

*Без теб и аз се чувствам полужив,
за красотата сляп, за песни — глух,
но зърна ли те, ставам пак щастлив
и пак добивам зрение и слух!*

с. Лехчево — 1964 г.

С МЕКА СВЕТЛИНА ОКЪПА...

*С мека светлина окъпа
спалнята ми месец блед...
Буден, аз бленувам, скъпа,
устните ти — пчелен мед.*

*С взор, отправен към небето,
гледам ярките звезди,
те ме галят по лицето
с нежни ласкави лъчи.*

*Същите лъчи засмени
в този миг следиш и ти
и лъчите отразени
са от твоите очи!*

с. Лехчево — 1964 г.

САМ-САМИН СЕ ЛУТАМ ВКЪЩИ...

*Сам-самин се лутам вкъщи
и „гълтам“ наука...
Дните ми едни и същи —
скръб, досада, скука...*

*Няма милата главица,
устните корали.
Няма нежната ръчица
пак да ме погали.*

*Топъл дъх не ме облъхва,
ала любовта ти
воля да чета ми вдъхва
и мечти крилати.*

*Сесия се е задала...
С нея щом приключим,
двама в гражданската зала
брак без поп ще сключим!*

с. Лехчево, 1964 г.

В ЧАКАНЕ, В СКУЧНА ПОЧИВКА...

*В чакане, в скучна почивка
тягостно мина денят;
месецът с тъжна усмивка
грейна над селския път.*

*Втурнах се с мисъл унила
в близкото пусто поле —
луд, че от моята мила
днес пак писмо не дойде.*

*Мигаха в мрака светулки,
в дъхави купи сено
полски щурчета с гъдулки
свиреха живо хоро.*

*Стана ми някак по-леко,
вмъкнах се тихо сред тях
и като легнах на меко,
дълго звездите броях.*

*Някой тогава ми рече:
(сън ли бе или какво!)
„Връщай се млади човече,
утре ще имаш писмо!“*

с. Лехчево, 1964 г.

ВСЕКИ МИГ ОТ МИНАЛИТЕ ДНИ...

*Всеки миг от миналите дни
в спомени щастливи оживява;
с обич трепват милите очи,
парят устните като жарава.*

*С ритъм същ сърцата ни туптят,
свързани с еднакви мисли, цели
и поели общ житейски път,
планове чертаем дръзки, смели...*

София, 1964 г.

ВСЕКИ ДЕН, ВСЕКИ ЧАС, ВСЕКИ МИГ ...

*Всеки ден, всеки час, всеки миг
аз очаквам любимия лик
да застане отново до мен
от нескрита любов озарен.*

*И да тръгнем из парка сами,
уловени ръка за ръка,
да мечтаем за бъдните дни,
а край нас да препуска нощта.*

*Тези срещи под лунни лъчи
ме изпълват с тревога и страх,
че раздяла ги дебне, уви!
И самотен ден идва след тях.*

*Ех, кога с ритуала познат
ще празнуваме сватбен обряд,
за да бъдеш законно до мен
всеки миг, всеки час, всеки ден!*

София, 1964 г.

ПАСТОРАЛНО

*В модерен свят с нрави свободни,
с порочни мъже и жени,
се срещнаха две старомодни
невинни и чисти души.*

*Момичето нежно, красиво...
Той — момък с осанка на бог.
Предложи ѝ дружба свенливо,
но тя го възпря с довод строг:*

*„Девица съм аз и такава
ще влеза в църковния храм,
моминството в акт на забава
на своя съпруг ще отдам!“*

*Погледна я топло и прямо
добрият и честен младеж:
„Дари ми сърцето си само!“ —
ѝ каза с любов и копнеж.*

*От сладостна тръпка обзето,
девойката вдигна чело
и с радост си даде сърцето,
а беше сърце от злато.*

*И в свят на разврат и поквара
бе техен водач любовта;
достигнаха скоро олтара,
дари ги бог щедро с деца.*

*Макар с неголеми заплати,
живяха във щастие те*

*и бяха безкрайно богати
с моминското златно сърце!*

София — 1970 г.

ОБИЧАШ ДНЕС ДЕВОЙКА НЕЖНА...

*Обичаш днес девойка нежна,
пристъпваш към олтара ти,
съпруга верна и прилежна
да я направиш в свойте дни.*

*Нектар от устните ѝ пиеш,
под булчиния ѝ разкош...
Какви ли тайни ще разкриеш
през тази първа брачна нощ?!*

1953 г.

В МЛАДЕЖКИТЕ НИ ДНИ СЪДБОВНИ...

*В младежките ни дни съдбовни
ти чакаше с възторжен лик,
от мене да получиш плик
с писма и стихове любовни.*

*И днес на датата позната
все тъй очакваш оня миг,
когато ще ти връча плик,
но... с месечната си заплата!^[1]*

София, 1976 г.

---

[1] По онова време ни връчваха заплата в пощенски плик. ↑

ТИ БЕШЕ МОЯ УЧАСТ И СЪДБА...

*Ти беше моя участ и съдба,
опора крепка в радост и несгоди;
и днес все още твоята ръка
във пристан тих към щастие ме води.*

*Съюзът ни на бури устоя
и пак ни сгрява обич чиста, здрава,
макар да ни докосва старостта,
все по-прекрасна дружбата ни става!*

София, 1986 г.

ТИ ПАК СИЯЕШ С НОВА КРАСОТА...

*Ти пак сияеш с нова красота...
Не те докосна бързащото време
и с бръчки по лицето не успя
природната ти хубост да отнеме.*

*След толкова съвместни брачни дни
откривам сполучливо съчетани
моминските ти прелестни черти
в божествения лик на дъщеря ни!*

София, 1986 г.

В ТРЕВОЖНИ МИНУТИ, УМИСЛЕН И ЛИХ...

*В тревожни минути, умислен и лих
аз нижа с перото си стих подир стих;
ти кротко бродираш гоблени до мен
и с поглед ме стрелваш унил и сломен.*

*Поглеждаш ме скришом и клатиш глава,
издайна въздишка прикрила едва,
и стиснала устни от мъка и жал
мълчиш, но ме мислиш за луд полудял.*

*От тихата лудост сега не се бой,
че тихата лудост е мир и покой,
убежище свято за дух изтерзан,
за клетки несретници — пристан мечтан.*

*Ела гордостта си до мене смири,
душевен покой ще намериш и ти,
че тихата лудост съпруго добра,
от днес ще ни бъде другар и съдба!*

София, 1985 г.

В ТРЕВОЖНИ МИНУТИ УМИСЛЕН И ТИХ...

*В тревожни минути умислен и тих,
аз нижа с перото си стих подир стих;
ти кротко бродираш гоблени до мен
и с поглед ме стрелваш унил и сломен.*

*Поглеждаш ме скришом и клатиш глава,
издайна въздишка прикрила едва,
и стиснала устни от мъка и жал
мълчиш, но ме мислиш за луд полудял.*

*От тихата лудост сега не се бой,
че тихата лудост е мир и покой,
убежище свято за дух изтерзан,
за клетки несретници — пристан мечтан.*

*Ела гордостта си до мене смири,
душевен покой ще намериш и ти,
че тихата лудост, съпруго добра
от днес ще ни бъде другар и съдба!*
София — 1985 г.

СПИ ЕЗЕРОТО И В НОЩТА ПРИЯТНА...

*Спи езерото и в нощта приятна
блести като кристално огледало;
на дъното му, сякаш перла златна,
пак лунното кълбо е засияло.*

*Но камък хвърлиш ли, вълна игрива
полита в кръг, след нея — втора, трета...
Луната трепва плахо и се скрива,
изчезват отразените дървета.*

*Тъй майчината скръб по свидна рожба
раздвижва хиляди вълни в ефира,
чрез тях в тревожни нощи я спохожда
и в сънищата ѝ покой намира.*

*Недей скърби и спри сълзи да рониш
за птичката в чужбина отлетяла!
Нали не искаш с камък да прогониш
луната, нейното лице огряла?
София — 1986 г.*

НЕ СЕ ОПИТВАЙ С ГОЛ СЪВЕТ...

*Не се опитвай с гол съвет
да поучаваш своя зет!
От чек не си ли защитена —
ще бъдеш заклеймена.*

*И „златната“ си дъщеря
ако засегнеш без вина,
макар от теб да е родена —
ще бъдеш заклеймена.*

*Намекнеш ли, че си добра,
то значи сватята е зла.
От завист, с месеци таена —
ще бъдеш заклеймена.*

*И в кухнята ако блестиш,
подронваш нейния престиж.
С гримаса леденостудена —
ще бъдеш заклеймена.*

*Ако ли с такт и с мил похват
намериш път към своя сват,
макар че си жена почитена —
ще бъдеш заклеймена.*

*Помагаш ли с голям ищях,
ще станеш за резил и смях,
зер още тъща си зелена —
ще бъдеш заклеймена.*

*Ако в досаден монолог
кусури търсиш с поглед строг,*

*застанала като на сцена —
ще бъдеш заклеена.*

*Красива ли си, с вид напет
и все с различен тоалет,
с изискан грим и натъкмена —
ще бъдеш заклеена.*

*Каквото и да правиш, знай,
трагичен ще е твоят край,
скалпирана, с душа ранена —
ще бъдеш заклеена!*
София — 1987 г.

С ЕДНА ГОДИНА ТИ ПО-СКЪПА СТАНА...

*С една година ти по-скъпа стана —
седемдесет достойно доживя,
с високо кръвно, от артрит скована,
но с бодър дух и с вдигната глава.*

*Кой зрелостта нарече старост грозна?
Виж, ябълката с месеци расте,
преди като храна витамиозна
да може с апетит да се яде.*

*И прасковата сочна дълго време
виси на клонката под летна жар,
от небесата докато поеме
божествената сладост и нектар.*

*Сред обществото мнение владее
и кулинарен факт е всепризнат,
че сиренето трябва да „узрее“,
за да получи вкус и аромат.*

*С години и виното отлежава
и знайно е било от векове,
че колкото по-старо е, то става
по-пивко и цената му расте.*

*Не! Ти не си с година остаряла,
а както всички хубави неща
си станала по-драгоценна, зряла...-
съпруга, майка, баба... по-добра!!!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

КРАСИВА ДРЕШКА БАБАТА ПЛЕТЕ...

*Красива дрешка бабата плете
за внука — рожба още не родена;
болят я, тръпнат старите ръце,
но да я свърши в срок е тя решена.*

*Иглите ѝ като сребро лъцят,
под пръстите ѝ пъргаво се движат;
смалява се кълбото с морав цвят
и бод след бод, и ред след ред се низжат.*

*И ето: предница, ръкави, гръб —
чудесна става... Като за изложба!
Ех, скоро тя подаръка си скъп
ще поднесе на свидната си рожба.*

*Във плетивото си с ръка умела,
тя, бабата, е любовта си вплела!*
Сидни, Австралия — 2012 г.

ОТМИНА ЛЯТОТО ГОРЕЩО...

*Отмина лятото горещо,
със дъжд започна есента,
засвири вятърът зловещо,
мъгла се спусна, застудя.*

*Жена ми на дивана свита,
с очи към малкия екран
„Не ти ли е студено — пита,
измръзнах в този хол зандан.*

*А бяха есени приятни
в онез студентски времена,
с цветя под листопади златни,
през звездни нощи в парк с луна!“*

*И мене треска ме обзема,
и всички стави ме „въртят“,
но не е в есента проблема,
а в остарялата ни плът!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

ТЯ Е КРЕХКА, НЕЖНА, МАЛКА...

*Тя е крехка, нежна, малка,
но дар слово притежава;
пипне ли в ръка писалка,
листа просто оживява.*

*Случки майсторски рисува,
точни образи извайва,
често остро критикува
или хвали и омайва.*

*И ни прави съпричастни
чрез писмата си — новели
със събития прекрасни
от далечни паралели.*

*Бива си я дъщерята —
метнала се на бащата!*
София — 1986 г.

ТИ БЕ ЗА МЕНЕ ВСИЧКО НА СВЕТА...

*Ти бе за мене всичко на света!
С теб бях богат и горд, под бедна стряха,
но ти порасна и криле размаха —
с любим съпруг в живота излетя.*

*Но странно — вместо ревност, гняв и яд,
когато вкъщи се явихте двама,
изпитах гордост двойно по-голяма
и се почувствах двойно по-богат!
София — 1986 г.*

СРЕЩУ ГАМЕНИ И КРАДЦИ...

*Срещу гамени и крадци
една брава не стига,
затуй монтирах вкъщи три,
че даже и верига.*

*Но в тези мерки моят зет
откри пролуки слаби,
проникна в нас чрез интернет
и хитро ни ограби.
Сидни, Австралия — 2001 г.*

ТЪРШУВА В КЪСЕН НОЩЕН ЧАС...

*Тършува в късен нощен час
крадец на лунна светлина —
богатство търси той у нас,
а аз с насмешка го следя.*

*Напразно ровиш слепешком,
тук няма грош, ни скъп предмет...
Най-ценното от този дом
отмъкна, друже, моят зет!*
с. Лехчево — 1987 г.

СВИРИ ЗЕТЯТ НА ПИАНО...

*Свири зетят на пиано
нещо сложно, неразбрано,
по клавишите чевръсти
бягат сръчните му пръсти.*

*Музиката непозната
не достига до сърцата,
силни чувства не събужда,
някак си остава чужда.*

*Синко, я надуй дудука,
да разсееш скръб и скука;
нека драго и на свата
да му стане на душата.*

*Свириш сръчно и умело,
ала ние сме от село,
карай музика народна,
че е по-достъпна, родна!...*
с. Лехчево — 1987 г.

С КАКВИ ЛИ НЕ ОБИДНИ ЕПИТЕТИ...

*С какви ли не обидни епитети
по него стреляха като с ракети,
изкараха го хулиган, гамен —
въвлякоха в интригите и мен.*

*Реших да скъсам с зетя непокорен,
да го изтръгна от сърцето си из корен.
Но разумът ме свърна: „Чакай! Спри!
И него чуй, па после го съди!“*

Сидни, Австралия — 1992 г.

НЕДЕЙ ОБРЪЩА ПОГЛЕДИ НАЗАД...

*Недей обръща погледи назад
към дните, отлетели безвъзвратно!
Което е било на този свят,
не ще се върне никога обратно.*

*Щом птичката загине, нов живот
и Бог дори не може да ѝ вдъхне,
ще се стопи обруленият плод,
откъснатото цвете ще изсъхне.*

*В една посока времето тече,
годините напред са устремени;
реките търсят морски брегове,
мечтите гонят цели дръзновени.*

*И ти върви по своя път избран
към бъдещето в чуждата държава!
Ще срещнеш там любов, живот мечтан...
Не се обръщай! Не! Не заслужава!*

с. Лехчево — 1986 г.

ТЕ СЕ СМЕЯТ, ВДИГАТ ШУМ И ВРЯВА...

*Те се смеят, вдигат шум и врява,
гонят се и тичат без посока...
Баба им от нерви пощурява,
цялата трепери и ги хока.*

*Аз ѝ думам да се наслаждава,
че е гледката неповторима;
скоро ще пораснат и тогава
няма лудории в нас да има!*
Сидни, Австралия — 2012 г.

ВЕСЕЛ СМЯХ ИГРИВО РОМОЛИ...

*Весел смях игриво ромоли
като извор, бликащ от връх снежен.
Ту се извисява и звъни,
ту притихва като шепот нежен.*

*Внуците ми, „ангелчета“ две
вкъщи безпрепятствено лудеят,
тичат, тропат, пляскат със ръце
и по детски от сърце се смеят.*

*Ненадейно чувам трясък: Прас! —
пак счупиха ваза или чаша.
Тежка отговорност нося аз,
от подобни шумове се плаша.*

*Хуквам бързо като луд към тях,
мъмря ги уж строго и сърдито.
Те едвам сподавят своя смях
и се хилят гузно, дяволито.*

*Изведнъж като отрищен бент
дружният ни троен смях отеква
и усещам в същия момент
как гневът ми се топи, омеква.*

*Палави деца! Смахът е дар.
Смейте се безспир, до изнемога!
Нека той ви бъде скъп другар
цял живот — и в радост, и в тревога!*
Сидни, Австралия — 2010 г.

ЛЕЖА НА БОЛНИЧНИЯ ОДЪР...

*Лежа на болничния одър...
Навън зад тънкото перде
се шири небосводът модър,
засмяно слънцето пече.*

*Щастлив съм, че съм на земята,
че срещнах жив и този ден
и още вдишвам аромата
на свежия букет до мен.*

*Внезапно сянка вън пробяга
и пред прозореца ми спря.
И виждам — Бог към мен протяга
божествената си ръка.*

*Готов съм, Боже, прибери ме!
За моя милост си дошъл.
С достатъчно живот дари ме,
от днес нататък... рай? Пъкъл?*

*А той с десницата незрима
ми дава своя благослов:
„Все още «хляб» във тебе има,
не си за Оня Свят готов.*

*Отдал си всичко — обич, сили...
За отдих крак не си подвил,
ала на внуците си мили
не си се още издължил!!!“*

Сидни, Австралия — 2010 г.

СЪНУВАХ СЪН — ТРОГАТЕЛНА КАРТИНА...

*Сънувах сън — трогателна картина!
Завърнал съм се в родното село;
пред мен — порутен дом и на комина
пустее щъркеловото гнездо.*

*И спомени за прелетните птици
към детството ме върнаха назад,
с възбудата във детските зеници...
Един отминал безвъзвратно свят.*

*На воля лете плувахме в реката,
кози пасяхме от зори до здрач
или в два тима често на лъката
играехме в следобедите мач.*

*Животът сред природата бе лесен,
водата — бистра; въздухът — чист, свеж.
Сред дъхави треви и птича песен
израснах весел и щастлив младеж.*

.....

*Събудих се от мисъл зла попарен:
като в затвор, сред пушек и бетон
линея половин век в град кошмарен
и от гръдта ми се изтръгна стон!
Сидни, Австралия — 2011 г.*

TODAY'S MY LAST WORKING DAY...

*Today's my last working day.
Oh, what a joy... confusion... pain!
Alas! The time has come to say:
Good bye! So long! And thanks again.*

*No stress, worries anymore.
Just memories of nice events;
Good bye! So long! I shut the door —
the key is still in your hands.*

Sydney, Australia — 2012

ПОСЛЕДЕН ДЕН НА СТРЕС И ТРУД...^[1]

*Последен ден на стрес и труд.
О, колко радост... болка... смут!
За сбогом времето дойде.
Мерси повтарям от сърце.*

*Очакват ме безгрижни дни.
Отнасям спомени добри.
Врата за сбогом хлопнах аз,
но ключът още е у вас.*

Сидни, Австралия — 2012 г.

---

^[1] Авторски превод — 2012 г. ↑

НА МАЙКА МИ

*Една майка може да отгледа
десет деца,
но десет деца не могат да
гледат една майка!*

Народна
поговорка

*През младостта си ти живот ми даде
и с много обич, с воля упорита,
не само тялом, духом ме създаде —
човекът в мен отгледа и възпита.*

*И време, сили, здраве не пожали,
за да ме видиш пръв сред първенците,
стремеж към съвършенство в мен разпали,
респект, любов ми вдъхна към жените.*

*Но, майко мила, често днес се питам,
какво ти дадох аз? Защо тъй стана,
че чак сега, на старини отчитам,
че нищо не получи ти в замяна?*

*Защо така и не намерих време,
лице към грижите ти да обърна,
поне веднъж да снеса твойто бреме,
на помощта ти с помощ да отвърна?*

*Не бях до теб и в оня час последен,
очите ти за сбогом да затворя,*

*праха ти да положи в гроба леден...
Направиха го други, чужди хора.*

*Пред паметника ти стоя разстроен
със лутащи се мисли във безреда.
Защо човекът е така устроен,
напред към своите деца да гледа*

*и обичта си, с нищо несравнима,
на тях да дава щедро, безусловно,
а да загърби майката любима,
що го създаде тялом и духовно?!
Сидни, Австралия — 1998 г.*

НА БАЩА МИ

*С рендето, с чука и с теслата
работиш скромно занаята;
дървото, с майсторска направа
в солидна мебел оживява.*

*Превиваш с честен труд гърбина
за нас, любимите си сина —
деца сме ученолюбиви,
заслужили суперлативи.*

*Ти ученик си бил отличен,
но дядо прост и безпаричен,
те дал чирак да чиракуваш,
на чужди хора да слугуваш.*

*Училищните ти другари,
богатски синове — двойкари,
учението продължили,
с престижни служби се сдобили.*

*А ти, понеже си бил беден,
от пръв си станал мъж последен —
до гроб на тежък труд обречен,
но в смели планове увлечен,*

*обет си дал още тогава —
каквото ще със теб да става,
ако децата ти се учат,
от теб издръжка да получат.*

*Не стигат средствата оскъдни,
но с вяра гледаш в дните бъдни,*

*когато по-щастливо време
дългът от твоя гръб ще снемем.*

*Не ти е лесен занаята,
но ти е леко на душата,
че виждаш в нас осъществени
мечтите свои дръзновени!*
с. Лехчево — 1985 г.

БАЩА И СИН СМЕ ПО ЗАКОН...

*„Твоите деца не са твои деца.
Те идват чрез теб, но не от
теб.“*

*Древна
мъдрост*

*Баща и син сме по закон,
но в родословното дърво
не съм филиз от твоя клон —
аз имам чуждо потекло.*

*Чрез теб дойдох на този свят,
но нося поетичен ген,
от някой древен бард-номад
по път нелеп унаследен.*

*Духът му горд е съхранен
като послание у мен,
отправено към вечността...*

*И аз по стар закон натам
като херолд ще го предам
на бъдещите си деца.
София — 1977 г.*

ДО ТВОИТЕ ТЛЕННИ ОСТАНКИ...

*До твоите тленни останки
сложихме цветя и чемшир
и с мрачни лица, като сянки
застанахме в скръбен шпалир.*

*От жълтите восъчни свещи
покапаха едри сълзи...
Порой от сълзи по-горещи
попариха моите страни.*

*Не стана желаното чудо,
по-силна излезе смъртта...
Сърцето ти, пърхайки лудо,
подскочи, притихна и спря.*

*Отиваш си ти. Безвъзвратно
отнасяш с теб цял един свят.
И Господ не може обратно
живота да върне назад.*

*Но в тези минути последни
мълвя от сърце и душа,
целувайки бузите ледни:
„За всичко ти благодаря!“*
с. Лехчево — 1987 г.

НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ, ЧЕ ТЕ НЯМА...

*Не мога да повярвам, че те няма!
Нима е сън или шега зловеща?
От днес нататък вече само мама
на село в празен дом ще ни посреща.*

*Тежи ми мъката като олово,
но в траура и болката нескрита
утеха търся в мъдрото ти слово,
с което ме закърми и възпита.*

*Един съвет от детските години
през спомени мъгливи се прокрадва:
„Нещастен ли си, не тъгувай, сине,
но и щастлив да си, недей се радва!“*

*Заръката разбрах и съм уверен,
че в чувствата си веч съм по-умерен!*
София — 1987 г.

ЮБИЛЕЙНО

На Б. Д.

*Деветдесет години ти направи,
но още бистър, свеж ти е умът
и ставите ти са завидно здрави —
солидно на земята те държат.*

*Старееш ти, ала не се предаваш
и грабиш от живота с две ръце,
на този хубав свят се наслаждаваш,
отправил вече поглед към стоте!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

ИЗКАЧИХ ХЪЛМА НА ЖИВОТА...

*Изкачих хълма на живота,
пребродих равното плато
и пак понесох с неохота
надолу своето тегло.*

*Отмина младостта прекрасна,
сребро в косите заблестя,
към мен десницата си властна
протяга хищно старостта.*

*И ме поглъща жива лава
от свят унил и примирен,
а пътят все по-тесен става
и по-къс есенният ден.*

*Къде отиват тези хора?
Къде извежда този път?
Защо за отдих и отмора
не могат никога да спрат?*

*Каква е тази висша сила,
която огнения свят
от хаоса е сътворила
в неспирен вечен кръговрат?*

*Въпроси, хиляди въпроси,
по-сложни от човешки ума!
А пъстрата тълпа се носи
по стръмния житейски друм.*

*И в мрака на небитието
безброй потъват без следа.*

*В двубой свещен през вековете
вървят животът и смъртта.*

*И аз един ден ще изчезна
там долу, в пъкления мрак.
Кой знай, дали от тази бездна
ще се завърна нявга пак.*

*Ще срещна ли там майка, татко,
роднини, древни прадеди
и таз, що „Да!“ ми рече сладко
и с любовта си ме дари.*

*Какъв съм бил? Какво ще стана?
Човек, животно, птица?... Плът,
от страст и болка разтуптяна,
сърце стаила в тленна гръд.*

*В каквото и да се превръщам,
след всяка смърт по-жив, по-нов
на този свят ще се възвръщам
за глътка обич и любов!*

София — 1991 г.

КАРТИНИ ОТ ЕДНА ИЗЛОЖБА...

на Л. Д.

Феерия от багри и позлата,
по-пъстра от небесната дъга,
една фиеста пищна и богата
на тържествуващата красота.

Невидимата мрежа на ефира,
окъпана от слънцето блести,
от всеки кът живот кипи, пулсира
и всичко тръпне, пее и звъни.

Минавам омагьосан край поляни
сред девствени тропически гори,
привет ми пращат вейки и лиани
и лилии от бисерни води.

Художничката идва и ме пита:
„Коя от тези картини си избра?“
Омаян от наслада и възхита,
„Не знам — отвърщам — всички! До една!“

Хармония от багри и позлата...
О, Боже, ако съществува Рай,
той не е там, при Тебе, в небесата,
а в островите дивни на Хавай!

София — 1976 г.

КОГАТО ВЕЧЕН СЪН ЗАСПЯ...

*Когато вечен сън заспя,
в пещта ме изгорете!
Над планини и над поля
праха ми разпръснете!
Да полетя след оня зов,
що мами ветровете.
Звездите да са мой покров
а ложе — всяко цвете.*

*Когато вечен сън заспя,
вий траур не носете!
В най-модни пъстри облекла
напук се пременете!
И никой горестни сълзи
за мен да не пролива,
а нека музика звучи
възторжена, щастлива!*

*Когато вечен сън заспя,
деца мой, не тъжете!
Разтуха в своите деца
тогава потърсете!
И със олекнали сърца
за сбогом ми кажете:
„Достойно, с доблест, с чест живя...
Спи в мир през вековете!“*
София — 1987 г.

ВОЙНИШКИ ВЪЛНЕНИЯ

В ПРИТИХНАЛИТЕ ГРАДСКИ ХИЖИ...

*В притихналите градски хижи,
затрупани от преспи сняг,
изпълнен с радости и грижи,
кипи живот в неспирен бяг.*

*Забързан, всеки се прибира
за отдих в топлата квартира.
И аз, от своя дълг понесен,
премръзнал се завръщам с песен,*

*но не при теб, девойко мила,
да ми дадеш любов и сила,
а във войнишката барака,
където неприятели ме чака!*

Перник — 1957 г.

ОТ ЗОРИ БЕЗ ОТДИХ Е МИЯЧ...

*От зори без отдих е мияч
новобранец с кофа и парцал,
мие пода чак до късен здрач,
вечно гладен, вечно недоспал.*

*Ако спре, заспива той на крак,
но след миг пак сили е събрал,
свеж и бодър като кукуряк,
за любов, горкият, закопнял!*

Перник — 1957 г.

ВЪРВИМ НИЙ В ПАРАДНИ РЕДИЦИ

*Вървим ний в парадни редици,
ний, „зайците“ — млади войници
с мъжествени дръзки очи.
Край нас като в сънища нежни
се реят с походки небрежни
тълпи сексапилни жени.*

*Под нашите стегнати стъпки
трепери, обзета от тръпки,
любимата майка земя.
Умора гърдите изгаря
и ехото звънко повтаря
войнишкото гръмко „Ура!“*

*Ний пеем и нашите песни
разказват за битки чудесни,
за паднали в боя бойци,
а в спомени, минали срещи
възкръсват в сърцата горещи,
ний пеем, но скръб ни души!*

Перник — 1957 г.

КЪМ ГОЛО БЪРДО

*През късна есен с бодра песен
на поход тръгна взвод под строй,
но се залута и маршрута
обърка в нощния покой.*

*И докато се суетяха
началниците в празен спор,
войниците сами съзряха
далечна хижа край стобор.*

*Там бледа светлинка на склона
бе техният голям късмет;
към нея дългата колона
пое за помощ и съвет.*

*Каква приятна изненада!
Дочула гласове в нощта,
пред къщата девойка млада
ги чакаше с фенер в ръка.*

*Към верен път ни тя изпрати,
но нейният чаровен лик
във паметта се запечати
на всеки млад и стар войник!*
Перник — 1958 г.

ВЪВ ПОГРАНИЧНИТЕ ЧУКАРИ...

*Във пограничните чукари,
в наряд ний, двойка граничари,
проверка правехме на всеки,
видян по стръмните пътеки.*

*И спомням си, как в утрин тиха
жена и мъж ни приближиха;
тя водеше отпред мулето,
лицето скрила с фереджето.*

*Съпругът, седнал на самара,
доволно пушеше цигара.
Оказаха се местни хора.
Успях с мъжа да поговоря.*

*„На доктор съм повел жената,
че страда от артрит в краката!!!“
с. Чорбаджийско, Момчилградско — 1959 г.*

ЦЯЛ ДЕН БЕЗСПИР И ПОЧИВКА...

На медицинската сестра Ст.

*Цял ден безспир и почивка
влизаш ти час подир час;
с ангелски мила усмивка
грижи полагаш за нас.*

*Туй е усмивка уловка —
крехката нежна ръка
носи голяма спринцовка
с дълга дебела игла.*

*„О-ох!“ — жално-милно простене
някой убоден болник.
Скоро ще дойдеш при мене,
младия страдащ войник.*

*Ала аз храбро посрещам
страшната дълга игла —
болката хич не усещам
с твойта усмивка добра!*

София, Военна болница — 1959 г.

СЛЕД 32 ГОДИНИ

*Щом чуя тежките ѝ стъпки,
примирам от студени тръпки;
върхлита тя и с хватка ловка,
забива в бута ми спринцовка.*

*Не мине час и пак пристига
и хич окото ѝ не мига;
От дупченето ѝ проклето
ей, богу, станах на решето!*

София, България — 1991 г.

РАЗДЕЛИХМЕ СЕ С КЛЕТВИ И ВЪЗДИШКИ...

*Разделихме се с клетви и въздишки,
изтръгнах се от твоите ръце
и скрих по мъжки в дрехите войнишки
младежкото си влюбено сърце.*

*Във влажните окопи и палатки
аз носех твоя образ чист и свят,
писмата ти със думи нежни, сладки
поддържаха духа ми в студ и глад.*

*Ти пишеше, че с любовта живееш,
че в скуката с надежди се тешиш,
за мен в самотни мигове копнееш
и дните с нетърпение броиш.*

*Когато есента се уволних,
смейна те заварих... с друг жених!*

Михайловград, 1950 г.

ПРЕДНАЧЕРТАН Е МОЯТ ЖИЗНЕН ПЪТ...

*Предначертан е моят жизнен път
от личната съдба, от мен самия;
На следказармения кръстопът
и с вързани очи ще го откроя.*

*С една мечта от рано заживях,
напътстван от звездата пътеводна,
и поприще в живота си избрах —
професия хуманна, благородна.*

*Аз имам ясна, неотклонна цел.
Решено е. Ще следвам медицина.
С разперени криле на млад орел
на есен в столицата ще замина.*

*Нататък Алма Матер ме зове —
не може никой с нищо да ме спре!*

с. Лехчево — 1959 г.

МЪЖЕ, ХОДИЛИ НА ВОЙНА...

*Мъже, ходили на война,
видяли мъртви и ранени,
треперят жалки и смутени
от страх пред някоя жена.*

*С куршум раненото сърце
през болка бие, не престава,
но тя до смърт го наранява
с една жестока дума: „Не!“*

София — 1961 г.

ФУТБОЛНИ ВЪЛНЕНИЯ

ЗАПОЧНА ФУТБОЛНИЯТ МАЧ...

*Започна футболният мач
и още в първата атака
един противников играч
внезапно с гол ни „суровака“.*

*И тази ненадейна вест
до всеки българин достигна;
вълна от болка и протест
в сърцата скръбни се надигна.*

*Но вместо да даде отпор
и истински да заиграе,
прехваленият наш отбор
не спря за миг да се мотае.*

*Не мач, играеше кадрил
и втори гол не го раздруса,
а нас тоз футболен резил
ни хвърли в траур и покруса.
София — 1979 г.*

„АЙДЕ НАШТЕ!“

*Играят футбол нашите момчета
пред погледа на цялата планета,
но ту завършват битките наравно,
ту губят най-позорно и безславно.*

**СПОКОЙСТВИЕ! ТОВА Е ХИТРА ТАКТИКА,
ПРИЛОЖЕНА ЗА ПЪРВИ ПЪТ НА ПРАКТИКА.**

*Тез загуби са просто минимални,
с тях те запазват шансове реални,
защото след победи или крах
печелят точки другите за тях.*

**ВНИМАНИЕ! ТОВА Е СЛОЖНА ТАКТИКА,
ПРЕСМЕТНАТА ПО ГАНЬОВСКИ НА ПРАКТИКА.**

*А с чужда помощ стигнат ли финала,
ще стъпят с пресни сили на педала
и ще покажат спортната си класа
над футболната изтощена маса.*

**РАЗБИРАТЕ ЛИ? ТУЙ Е ВИСША ТАКТИКА,
ОБВЪРЗАЛА ТЕОРИЯТА С ПРАКТИКА!**

*И нека слисаният свят да гледа
как грабват те мечтаната победа!
Най-сетне и във футбола ни с чест
ще стигнем своя спортен Еверест.*

**ЕЙ, ТУЙ Е БЪЛГАРСКАТА СЛАВНА ТАКТИКА,
МЕЧТИТЕ НИ ПРЕВЪПЛЪТИЛА В ПРАКТИКА!**
София — 1970 г.

ОБИЧ МОЯ, МЪКА МОЯ...

*Обич моя, мъка моя,
Мексико се казваш ти;
ти ми наруши покоя,
моя мир свещен смути.*

*Ден и нощ като на тръни
мачовете ти следя;
мрежата ни се продъни —
гол след гол... Каква беда!*

*Повече така не мога,
скъсах се от рев и плач
и напразно моля Бога
за един победен мач.*

*Няма милост и пощада
в тези футболни игри;
спортната ни чест пострада,
гордостта ни се смири.*
София — 1970 г.

МЕКСИКО, СЪН И ГОРЧИВА МЕЧТА...

*Мексико, сън и горчива мечта,
древна земя на ацтеки,
утре си тръгваме с тъжни сърца...
Сбогом, прощавай навеки!*

*Вместо победи, заслужен пердах
ядохме в битки нелеки;
станахме пак за резил и за смях...
Мексико, сбогом навеки!
София — 1970 г.*

ЛЕКАРСКИ ВЪЛНЕНИЯ

ПРИСТИГАТ ТЕ С ПОСЛЕДНАТА НАДЕЖДА...

*Пристигат те с последната надежда,
безименни и с имена прочути,
и вярват чак до сетните минути,
че пътят към спасение извежда.*

*А пътят е трънливата Голгота,
по него те към вечността ще минат,
ала напразно няма да загинат —
тук всяка смърт помага на живота.*

*Paracelsus Klinik am Sibersee
Хановер, Западна Германия
Април, 1986 г.*

РАЗЦЪФНЕ В ПАРКА НЕЖЕН ЦВЯТ...

На Н.

*Разцъфне в парка нежен цвят —
самата красота!
Смъртта към него с алчна жад
протегне пипала.*

*Подухме вятър, лъхне хлад,
попари го слана
или нехайно момък млад
го стъпче със крака.*

*И теб, девойко — чуден цвят,
те дебне болест зла,
след месец–два живот нерад
ще те прекърши тя.*

*Загива всичко в този свят,
изчезва без следа —
девойка дивна, нежен цвят
и всяка красота!*

София, 1986 г.

ОЧИ ЧОВЕШКИ, ДВА БЕЗДЪННИ ВИРА...

*Очи човешки, два бездънни вира,
от тях не мога нивга да избягам.
Един и същ въпрос във тях напират,
а отговора до безкрай отлагам.*

*Те питат, чакат моята „присъда“,
но истината как да им разкрия?!
Лъжец не мога спрямо тях да бъда,
а с отговора си ще ги убия.*

*Аз нося вест жестока и нелепа,
ще трябва да я кажа най-накрая
и да им дам надежда и подкрепа,
но от кураж аз също се нуждая.*

*Ще рухнат те и аз ще съм „палачът“,
и безутешна скръб ще ги обземе,
но няма да извикат и заплачат —
до гроба тъй ще носят своето бреме.*

*В очите бащини, в лицето бледо
аз виждам като в живо огледало
тревогата по свидното им чедо,
от болест нелечима заболяло.*

София — 1985 г.

ТЕ СЕ ВРЪЩАТ ЧЕСТО В ТОЗИ СВЯТ...

*Те се връщат често в този свят,
в моя сън изплуват като живи
и застават в траурен парад —
бледи сенки, хора — негативи.*

*Зад зловещи стъклени стени
дългите редици преминават;
с поглед ням мъртвешките очи
търсят помощ, стенат, умоляват!...*

*Мъките на всеки мъченик
с вездесъща болка изживявам
и отново с него, миг след миг
цялата Голгота извървявам!*

София, България — 1984 г.

МАЛКА КУКЛИЧКЕ, С БЛЕДИ СТРАНИ...

на Д.

*Малка кукличке с бледи страни,
спри да плачеш и рониш сълзи!
Усмхни се! Така... А сега
дай ми своята крехка ръка!*

*Свий пръстенцата в стегнат юмрук!
Ще те бодна за миг ето тук.
Дребно нещо... но храбра бъди!
Тази болка спокойно срещни!*

*След минутка ще дойде сънят
и ще тръгнеш по звездния път,
цяла в бяло, с венец от цветя —
най-красивата булка в света.*

*С този сън свършват всички беди —
аз го зная, не знаеш го ти.
Болна кукличке, спи, не плачи!
Вместо теб аз ще роня сълзи!!!*

София — 1986 г.

ЕДИН МЛАДЕЖ ЛЕЖИ НА ТРОТОАРА...

*Един младеж лежи на тротоара,
ранен при злополука със кола,
до него аз се боря в надпревара
с изтичащата кръв и със смъртта.*

*До преди миг това красиво тяло,
изпълнено със здраве и живот,
сега лежи отпуснато и вяло,
без пулс, без дъх, обляно в хладна пот.*

*Секундите в забързан бяг отлитат,
а раната не спира да кърви...
Родителите с поглед ням ме питат
и молят помощта ми през сълзи.*

*Аз толкоз много искам да помогна,
но как? На улицата... с две ръце!
Как трудностите сам да превъзможна,
за да разбудя спрялото сърце?!*

.....

*В един младеж животът се възвръща
с неравен ритъм, с пулс забавен, мек —
вълнение безкрайно ме обгръща,
аз лекар съм, но първо съм човек!*
с. Лехчево — 1986 г.

ЮБИЛЕЙНО — 10 ГОДИНИ КЛИНИКА ПО ХЕМАТОЛОГИЯ

*Десет години борба за искрица живот!
Стъпка по стъпка преследвахме твърдо смъртта,
търсейки в мрак непрогледен спасителен брод,
за да възвърнем отново в света радостта.*

*Десет години събирахме опит горчив,
ту победители, ту победени в двубой
с призрачен враг, но по пътя неравен, трънлив,
ни за минутка не спряхме, не бихме отбой.*

*Десет години дарявахме миг подир миг,
късахме здраве от нашите щедри сърца,
нашата обич човешка бе броня и щик,
нашата вяра — звезда пътеводна в нощта.*

*Десет години Голгота... жестока съдба,
нощи безсънни и жадни очи за живот.
Колко от тях с помощта ни намериха брод,
за да се върнат отново с усмивка в света!*

София — 1983 г.

ПОКЛАЩАТ СТАРЦИТЕ ГЛАВИ...

*Поклащат старците глави.
Не са те виждали преди
в живота си такъв резил —
снеговалежи през април!*

*Не! Тази зима няма край.
Не пощади и месец май,
сняг в планините наваля,
а долините мраз скова.*

*И жалкият ми синюзит
отново е в окаян вид.
Така че главният въпрос
е що да правя с моя нос.*

*Проблемът май от чисто личен
ще се окаже хирургичен!*
София — 1987 г.

МЕРЯ КРЪВНОТО НА МОЙТА МИЛА...

*Меря кръвното на мойта мила —
пак е повишено, за беда!
„Колко е?“ — ме пита, нямам сила,
истината да не изрека.*

*Тя въздъхва, недоволно кима
и разочаровано мълви:
„Ех, забрави явно ти, че има
благородни лекарски лъжи!“*

Сидни, Австралия — 2011 г.

ДОЧУТО НА ВИЗИТАЦИЯ

Истински случай(!)

— А ти, Петре, к'во ша каиш?

— К'во ша каа. Боли си ма.

— Ша та боли, другарю!

*„Боли ме докторе, гръбнака,
скован съм цял, едва вървя;
коляното и то ме щрака,
не мога цяла ноц да спя!“*

*„Ще те боли и ще прищраква,
защото жив човек си ти,
че спре ли, лошо те очаква —
на Оня свят не ги боли!“*

София — 1978 г.

ПЪРВОАПРИЛСКА

на Д-р Б.

*Аз долните си страсти надживях,
приключих с медицинските сестри,
на съвестта ми вече не тежи,
извършен на дежурство нощен грях.*

*Напразно те все още ме зоват
с изкусни средства, с женски чар и плам,
честта си повече не ще им дам —
от днес съм лекар праведен и свят.*
София — 1978 г.

НОЩНО ДЕЖУРСТВО

*Картинка чак до втръсване позната —
звънци за помощ цяла нощ звънят.
Спи лекарят, заключен със сестрата,
а буден и всевластен в този кът
Асклепий в образа на санитарка
„лекува“ болните за десетарка!!!*

ОТКРОВЕН ОТГОВОР

— Кажете, докторе, нали не съм съвсем
закъсала и няма да умра!

— Любезна ми госпожо, всички ще умрем.
Разбирате... Въпросът е... кога?!

САНИТАРКА СЪС САМОЧУВСТВИЕ

*И аз съм служителка с престиж —
под пет лева не вземам бакшиш!*

НАУЧНО СЪОБЩЕНИЕ

*Звучи като изтъркан виц,
но не е виц, за съжаление —
възникна случай на AIDS,
чрез влюбен поглед, без сношение!*

НОВА ВЕРСИЯ

*Да би мирно седяло,
не би от СПИН заболяло.*

НАПАСТ БОЖИЯ

*Пее попът и се кръсти
с тлъстите си пръсти
и мърмори бледо-син:
„Господи помилуй! СПИН!“*

СОЦИАЛИСТИЧЕСКИ ЛЕЧИТЕЛИ

*Асклепиевите служители
са станали разпоредители —
насочват всички, общо взето,
по пътя към небитието.*

ЕРОТИЧНИ ВЪЛНЕНИЯ

СЕМЕЙСТВАТА, В КОИТО...

*Семействата, в които
се вдига шум и врява,
съпругът упорито
властта си не предава.*

*Където след бой славен
примирие владее,
петелът е „удавен“
и там кокошка пее!*
София — 1960 г.

СЛЕД ДЪЛГОГОДИШНА СЛУЖБА...

*След дългогодишна служба
Нане-Ване карта взе
за почивка в къмпинг „Дружба“
и замина на море.*

*Но случайно се намери
сред един нудистки плаж;
гледа, мига и се звери,
сън ли е или мираж!*

*Същества от двата пола
без стеснение и срам
плът припичат чисто гола —
ах, какъв резил голям!*

*И от тяхните редици
се разнася божя реч,
реч на всякакви езици,
реч от близо и далеч.*

*Тихи, кротки, безтелесни
в музика се реят те
като ангели небесни
от задгробни светове.*

*Пита той девойче младо:
„Раят ли е този кът?“
„Не! Нудисти сме ний, дядо,
като теб от кръв и плът.“*

*Гледа Нане и се чуди,
боже мой, какъв морал!*

*Луди ли са тези нуди
или той е полудял!*
София — 1984 г.

ЩОМ НАСТЪПИ ЖАРКО ЛЕТО...

*Щом настъпи жарко лето
с огнени горещини,
бягат всички от полето
към прохладните гори.*

*Там, в курортите красиви,
в шумни веселби и смях
хубавици самодиви
мамят и въвличат в грях.*

*С билки и слова омайни
„жертвите“ подмамват те
в горски кътчета потайни
да се любят от сърце.*

*Но отлитат безвъзвратно
сладките почивни дни;
всички тръгват си обратно
с рой въздишки и сълзи.*

*И съпрузите нещастни
в дар получили рога,
половинките прекрасни
пак прибират у дома.*

*Отминават есен, зима...
като цвят през пролетта
идва сладка и любима
рожбата на любовта!*
София — 1953 г.

БЕДЕН, НЕЩАСТЕН И НИЩ Е...

*Беден, нещастен и нищ е,
който съпруга си няма,
за да му свие огнище
с преданост, с обич голяма.*

*Който съпруга си има,
има и тъща „любима“,
нервите му да опъва,
на кръста да го разпъва!*
София — 1986 г.

МОМИЧЕТА ЧАРОВНИ, ДИВНИ...

— Момичета чаровни, дивни,
защо сте толкова наивни
„другарки на нощта“?
Защо след мигове приятни,
прекарани с мъже развратни,
вий им отдавате безплатно
най-ценното и безвъзвратно
на младините си — ЧЕСТТА?!

— Не сме момичета наивни,
жени сме дейни и пробивни
с бронирани сърца.
За нас съпрузи побелели
разтварят пълни портофели,
зарязват дом и кариера
и гонят голата химера...
Те жертви са на любовта!
София, 1965 г.

ТАКАВА КРАСОТА, СЪБРАНА...

*Такава красота, събрана
в едно човешко същество,
с невинност, с нежност съчетана —
същинско древно божество.*

*След нея с вълчи апетити
мъже на глутници вървят;
в очите страсти неприкрити
горят за непорочна плът.*

*В капан накрая ще я хванат
като сърна на царски лов,
ще ѝ се кланят и прекланят
с лъжливи клетви за любов.*

*Но щом получат своя дял,
ще я захвърлят в локва кал!*
Сидни, Австралия — 2007 г.

ТИ ГАСНЕШ НЕ СЪС ДНИ, А С ЧАСОВЕ...

на Т.

*Ти гаснеш не със дни, а с часове,
самотна, изоставена, презряна...
В набръчканото ти от скръб лице
неизразима болка е вдълбана.*

*Потрепват жално тъжните очи
от ехото на мъки и страдания
и рядко в тъмните им дълбини
проблясват още тлеещи желания!*
София — 1966 г.

ГРИМИРАНА, ТУПИРАНА...

*Гримирана, тупирана,
с бижута до пети
и с рокля деколтирана
на изпит се яви.*

*В туй бойно снаряжение
посегна за билет,
но в първото сражение
изтегли лош късмет.*

*Тогава с репетирана
трогателна сълза
атаката планирана
проведе ловко тя.*

*Крака полуразголи
и вирнала гърди
доцента млад помоли,
да ѝ напише... три!*

*Със своята депресия
тя тъй го впечатли,
че среща в нова сесия
той ѝ определи.*
София — 1986 г.

ПОД ПАЛЕЩОТО СЛЪНЦЕ КРАЙ МАРИЦА...

На ТУШ

*Под палещото слънце край Марица
стоеше тя на пясъчния бряг
и лек зефир под такт на ръченица
танцуваше с моминския робсак.*

*А долу, сред вълните уморени,
в притихналите речни дълбини
потрепваха случайно отразени,
на вятъра немирните шеги!*

Гр. Първомай — 1960 г.

ТРЕПКАТ ПОД ОДЕЖДИ ТЪНКИ...

*Трепкат под одежди тънки
формите ѝ пищни
и възбуждат с дипли, с гънки
апетити хищни.*

*Палав вятър похотливо
нагло я опипва,
гняв в сърцето ми ревниво
срещу него кипва.*

*Повече така не мога,
ще се разлудувам
и без срам и страх от бога
ще я разцелувам.*

*Зная, с акта аморален,
че ще се изложа,
но на вятъра нахален
тъй рога ще сложа!*

София — 1977 г.

ДВА ГЪЛЪБА НА РОДНАТА МИ СТЯХА...

*Два гълъба на родната ми стряха
за танц любовен в ранно утро спряха;
запя мъжкарят с нежни, звучни трели
и пируети завъртя умели.*

*До него гълъбицата примряла,
размахваше в ответ опашка бяла;
накрая той с поклон криле разпери
и скоро на гърба ѝ се намери.*

*За миг разтърси тяло в кратък спазъм
и с още по-голям ентузиазъм
край нея дълго гука и се мята...*

.....

*От детството си помня тази сцена,
божествен акт на плът благословена
и израз на любов природна, свята!...*
Сидни, Австралия — 2006 г.

ПЪРВА СРЕЩА. СВЯН. ЦЕЛУВКИ...

*Първа среща. Свян. Целувки.
Клетви за любов до гроб.
Обич. Ласки. И милувки...
Грях и сетне брак без поп.*

*Унес. Първи брачни нощи.
Куп деца. Разбит живот.
Бой. Кавги. И разни още...
Изневяра и развод!
София — 1969 г.*

ЩОМ НАСТЪПИ РАННА ЕСЕН...

*Щом настъпи ранна есен,
на таван паянтов, тесен,
хитра столична хазайка,
на красива щерка майка,*

*с наем „подходящ“ прибира
куп студенти на квартира;
търси зет сред тез ергени
дъщеря си да ожени.*

*Хубава е дъщерята,
стройна и все още млада,
щом се появи, тайфата*

*в унес и възторг изпада,
но отвори ли устата,
в миг магията пропада!*
София — 1986 г.

О, НЕЖНО, КРЕХКО, ПРЕЛЕСТНО СЪЗДАНИЕ...

*О, нежно, крехко, прелестно създание,
аз шепна името ти с обожание,
макар че ти си адско съчетание
на хитрост, дързост, чар и обаяние.*

*И носиш радост, пълна със страдание...
Но кой ли мъж в момент на обладание
не ти отдава почит и внимание,
а при развода — цяло състояние!*
София — 1980 г.

„МОМИЧЕТАТА“ ОТ КИНГЗ КРОС...

*„Момичетата“ от Кингз Крос^[1],
на сладкия порок играчка,
излязоха на Харбър мост
и обявиха гладна стачка.*

*Откакто СПИН се появи,
една кампания умела
наполовина намали
редовната им клиентела.*

*Борбата тръгна в едър план
от жадната за клюки преса,
след нея малкият екран
добави своята намеса.*

*Създаде се обществен съд,
до бога чак се вдигна врява,
че болестта по полов път
като зараза се предава.*

*Че жертвите безспир растат
и няма лек, нито ваксина;
към гибел тъй върви светът
след всяка следваща година.*

*А за реалните беди
за земния живот заплаха —
рак, катастрофи, глад, войни...
едва се каза дума плаха.*

*На Харбър бридж стачкуват днес
девойките оклеветени;*

*те искат да се трудят с чест
и при условия почтени.*

*В двубоя кой ще бъде бит,
кой победител? То се знае!
Не може мъжкият елит
без обич дълго да изтрае!
София — 1987 г.*

---

[1] Кингз Крос — кварталът на леките момичета в Сидни,
Австралия ↑

НЕ МИНАВАЙ, ДРУЖЕ, ПРЕЗ КИНГЗ КРОС...

*Не минавай, друже, през Кингз Крос,
колкото и да си смел!
Ще се върнеш вкъщи гол и бос
и с олекнал портюфел.*

*Любовта на леките жени
днес горчи като пелин,
че в Кингз Крос от въздуха дори
вече се прихваща СПИН!*
София — 1985 г.

СТАНА СВЕКЪР, СТАНА ДЯДО...

на И. М.

*Стана свекър, стана дядо,
но за срамотите,
още шарят му очите
и налита все на младо.*

*Тоз мил дядка мераклия
строго не съдете!
А по-яко му бръкнете
в пълната с пари кесия!*
София — 1986 г.

РЕЦЕПТА ЗА СЕМЕЙНО ЩАСТИЕ

*Съпругът в своя дом не бива
от работа да бяга;
жена му, за да е красива,
ще трябва да помага.*

*Да готви, да пере и чисти
без признак на умора,
килими тежки обемисти
да тупа на простора.*

*След работа със пълни мрежи
продукти да донеса,
подаръци сюрприз и свежи
цветя да ѝ поднася.*

*Да храни бебето кърмаче
с бутилка през нощите,
да скача като се разплаче
и сменя пеленките.*

*Чиниите да не забравя
и кофата с боклука;
самотна да не я оставя
за да почувства скука.*

*Да я ухажва и развлича,
от „вълци“ да я пази;
в колежки да не се увлича,
че яко ще загази.*

*Заплатата си да ѝ дава
за грим и тоалети,*

*в леглото да я забавлява —
за друг да се не сети.*

*Пред тъщата си да не мръщи
лице благоговейно...
Така ще има сговор вкъщи
и щастие семейно!*

София — 1986 г.

ПРЕЗ ДЕВЕТ ЦАРСТВА, ТА В ДЕСЕТО...

*През девет царства, та в десето
живял чаровен принц с принцеса;
по етикет било прието,
да има в двора и метреса.*

*Принцесата и тя от скука
любовник взела в своята свита;
за жалост в пътна злополука
незнайно как била убита.*

*На историческата сцена
любовницата се явила
и с връзка в брак узаконена,*

*по право станала принцеса —
тъй длъжността овакантила
за нова дворцова метреса!*

Сидни, Австралия — 2007 г.

ЖЕНИ ПРЕКРАСНИ, ЧАРОДЕЙКИ НЕЖНИ...

*Жени прекрасни, чародейки нежни,
като цветя живота ни красят;
другарки в нощи бурни и метежни —
кошмарен сън без тях би бил светът.*

*Те рай предлагат и с омая сладка
в леглото с тях безволево грешим,
но любовта им е прищявка кратка,
и верността им — блян непостижим.*

*Стареят те, но си остават млади,
с момински чар и вечна красота,
създадени не за един съпруг...*

*Но в бясната гонитба за наслади
не са ни те виновни, че рога
сами си слагаме един на друг!*
Сидни, Австралия — 2007 г.

ИЗВАЯ БОГ МЪЖА ОТ ГЛИНА...

*Извая Бог мъжа от тиня,
а от реброто му — жената,
да бъде негова „робиня“,
другарка вярна в самотата.*

*И даде им благословия:
„Плодете се и се множете!
В богатство и в сиромашия
с деца дома си напълнете!“*

*И те се втурнаха тогава
към сламената си постеля,
да следват Божата повеля...*

*И днес за негова прослава
потомците им продължават
с подобна стръв любов да правят!*
Сидни, Австралия — 2006 г.

КАКВО Е ПЛЪТСКАТА ЛЮБОВ...

*Какво е плътската любов
в тоз свят на людско отчуждение!
Отчаян вопъл, тъжен зов
за близост и за утешение.*

*Безброй самотни същества
в минутите на обладание
не търсят сладост за плътта,
а топлинка и състрадание.*

*Те се отдават и грешат
с надежда сетна, с упование,
но ги очаква всеки път
горчиво разочарование.*

*И в мигове на чувствен плам,
човече, пак си чужд и сам!*
София — 1986 г.

ЖЕЛАЕШ ЛИ С ЮЗДА КРАСИВА...

*Желаеш ли с юзда красива
съпруга си да ръководиш,
парирай всяка съпротива,
докато още е в зародиш!*

*Пази го зорко от жените!
Каквито са коварни, ловки,
ще му отворят те очите
с капани хитри и уловки.*

*Дори за миг да се разсееш
и го оставиш безпризорен,
едва ли после ще успееш,
да го направиш пак покорен.*

*С освободена воля мъжка
до гроба той безспир ще кръшка!*
София — 1986 г.

ДЕВОЙКО МИЛА, ЦВЕТЕ РАЗЦЪФТЯЛО...

*Девојко мила, цвете разцъфтяло,
ти със славянска красота блестиш,
усмихваш се и „кършиш“ снажно тяло,
но мъка зад усмивката таиш.*

*Че красотата ти, неоценена
е в този мъжки доминиращ свят.
От памтивек е Ева сътворена
за робски къщен труд и за... креват!*

*Но ти си жив човек, а не играчка,
не си слугиня с робски дух и плът.
Вдигни чело и горда, непристъпна,*

*мъжете отмини със бодра крачка! —
след теб да лазят, хленчат и скимтят
и просят любовта ти недостъпна.*

Сидни, Австралия — 2014 г.

ОПЛАКАХ СЕ НА СТАРЕЦ БЕЛОБРАД...

*Оплаках се на старец белобрад:
„Омръзна ни, да бъдем разделени.
Живот без половинката е ад,
а ний сме непорочни и почитени!“*

*И рече той: „Сключете, синко, брак! —
Изпитан цяр, дошъл от прадедите.
Ще видите след кратко време, как
ще сте щастливи, щом се разделите!“*
София — 1964 г.

БАСНИ

МАГАРЕ И ДЕВОЙКА БАСНЯ

*Събрали се в модерна двойка
магаре и една девойка
и явно без да жалят сили,
накрая с рожба се сдобили.*

*Растяла рожбата красива,
но имала дефект потаен,
под външност скромна и свенлива
тя криела инат безкраен.*

*Навлезли в спор и упрек гневен
родителите огорчени,
от чий ли прародител древен
са тез черти унаследени?*

*Самата Истина тогава
решила спора с реч такава:
„От майката е красотата,
а пък ината — от бащата!“*
София — 1985 г.

МАГАРЕ И ЛЪВ БАСНЯ

*Веднъж магарето и царят лъв
били поканени на сватбен пир
и докато пътували във мир,
те разговор започнали такъв:*

*„Кой правото на първа брачна нощ
ще има днес?“ — лъвът попитал с мощ.
„Ти знаеш, че съм щедро надарено,
за мене смятам, то е отредено.“*

*„О, не, грешиш! На мене, царят лъв
законът повелява да съм пръв.
Тук аз съм пълновластен господар
и първо мой е всеки божии дар!“*

*Тъй както си спорели най-подир
пристигнаха на сватбения пир
без спора те сами да разрешат,
но мигом се стъписали във смут,*

*пред тях с корем порядъчно подут
стояла булката като на съд!*

.....

*За всяко нещо се намира цар,
дори за похотливия мерак
на Марко, „надарения“ глупак
или на висшия държавник–цар!*
София — 1980 г.

ПЧЕЛА И ТЪРТЕЙ БАСНЯ

*Пчела и търтей по съдба
в законен брак се съчетали,
след сватбените тържества
в любовен унес заживяли.*

*Приел семейният съвет
за труд и отдих правилата —
събирала нектар и мед
без ропот всеки ден пчелата.*

*А търтеят охранен, млад,
лентяйствувал и мързелувал,
наливал се със концентрат
и все на болен се преструвал.*

*Дългът си на съпруг и мъж
пропускал в своя мързел мрачен,
във месеца едва веднъж
извършвал ритуала брачен.*

*И над семейното гнездо
назряла истинска заплаха,
с високо вдигнато чело
бунт вдигнала пчелата плаха.*

*Молба подаде за развод,
другарски съд борба захванал,
но търтеят за цял живот
лентяй и търтей си останал.*

.....

*Не може никой да оправя
мъжете с търтейските нрави!*
София — 1984 г.

ЛИСИЦА И КОС БАСНЯ

*Веднъж лисица среброкоса
попитала в гората коса:
„Кажи, как песни съчиняваш?
Навярно дарба притежаваш.*

*И аз опитах два-три пъти,
но мозъкът ми се размъти
и да си кажа съвсем честно,
не се получи нищо свестно.“*

*Излязъл от гнездото коса
и тъй отвърнал на въпроса:
„Преди с нов текст да се заема,
избирам подходяща тема;*

*отмервам съответна доза
и първо я развивам в проза;
след туй я вкарвам в стегнат ритъм
и стройни стихове изплитам.*

*Накрая с група синоними
подменям думи, слагам рими.
Така написаната песен,
оставям като хляб замесен,*

*да «втаса» и да «ферментира».
Почине ли си мойта лира,
отново с нея се залавям,
зачерквам, сменям и поправям,*

догде напълно се шлифова

*и чак тогава е готова.
Разбираш ли, не с дарба свише,
с огромен труд се песен пише!“
София — 1986 г.*

БИК И КРАВА БАСНЯ

*Потеглили товар в семеен впряг
охранен бик и нежна млада крава.
Над пътя им като по божии знак
от слънцето се сипела жерава.*

*Достигнали един висок баир,
погледнали с надежда от високо,
но не съзряли сянка, нито вир,
а жаждата ги мъчела жестоко.*

*И пак напред поели. Бикът як
ядосано пристъпвал с ритъм бавен,
до него сякаш не другар, а враг
юницата вървяла в такт неравен.*

*Накрая те с досада в морна гръд
пред трудностите вдигнали байрака,
оставили товара на сред път
и се отказали така от брака.*

.....

*Не цуни-гуни с плътски наслаждения —
семеството е низ от задължения.*
София — 1984 г.

ЕПИГРАМИ

СТАРИ И НОВИ ПРОБЛЕМИ НА АЛКОХОЛНИ ТЕМИ ЕПИГРАМИ

ЛОЗУНГ

*Сутрин, обед, вечер — алкохол!
Здрав и безотказен мъжки пол.*

УДАРНИК

*Преизпълни нормата
с концентрата
и загуби формата
в... кревата!*

БУТИЛКА УИСКИ

*С такава входна виза
навсякъде се влиза.*

ЛОЗУНГ

*Здрав дух, здраво тяло!
(чрез бутилка с бяло).*

ЕМАНЦИПАЦИЯ

*Пустият му слаб и нежен пол
от мъжете силни грабна монопола
върху наш и вносен алкохол,
а за тях остави швепс и кока-кола.*

СВАТЪАРСКА

*Викаха „Наздраве“ и „Горчиво“,
смесваха вино, уиски, пиво
и женихът караше на екс,
но остана булката... без секс!*

БЕЗ КОЛЕБАНИЕ

*Между двете —
водката и булката красива
предпочете
първата алтернатива.*

ОСТАНАЛА МОМА

*Легна младоженката до него гола
и невинността си му предложи.
Той заспа в прегръдките на алкохола —
своята мъжественост изложи.*

МЛАДОЖЕНЕЦ

*Своята мъжественост и чест
той на изпитание подложи —
прекали с виното и в несвест
първата си брачна нощ отложи.*

НЕПЪЛНОЛЕТЕН

*Работата му хлапашка —
щом гаврътна чашката,
подкосен „подви опашка“
и заспа юнашката.*

СРОДНИ ДУШИ

*Имат интереси близки —
тя — кампари, той — уиски.*

КОЛКО ЖАЛКО

*Вместо с булка според протокола —
първа брачна нощ със алкохола.*

ЮНАК

*Изложи пола —
от чашка водка се напи
и се строполи
от стола.*

ЛОШО НАЧАЛО

*Бракът им започна с изневяра.
След сватбения маскарад
всеки брачната си нощ прекара
с любимия си концентрат.*

ИЗНЕВЯРА

*За развода той бе главният виновник —
беше станал на бутилката любовник.*

ДИАГНОЗА

*Истина е, че е болна,
но от болест алкохолна.*

ХОМО...

*И двамата са от еднакъв пол,
ала интимно се обичат;
единият се казва Алкохол,
а другият Алкохолик наричат.*

ПОМОЩ

*По цели седмици не изтрезнява,
дългът си на съпруг не изпълнява,
затуй съседът му го съвместява.*

ТРЕТА ПАРТИЯ

*Създаде се триъгълник модерен
и брака им щастлив погуби;
тя вярна бе, но той не бе ѝ верен —
в бутилката до смърт се влюби.*

ЕДИНОМИШЛЕНИЦИ

*Намери си алкохолика
съпруга lika-и-прилика;
манипулира тя юнашката
с бутилката и чашката.*

ЕПИГРАМИ (2)

ГАФ

*„Лека нощ!“ с въздишка тежка
старецът ѝ пожела.
„Лека ти пръст!“ по погрешка
сънена отвърна тя.*

О, TEMPURA! О, MORES!

*До неотдавна бе така —
на секретарката — сонети
а на съпругата — монети.*

*Но днес са други времена —
сонетите са за съпругата,
а пък монетите — за другата.*

СТАРА ИСТИНА

*От стомаха черпи вдъхновение
любовта на мъжката особа,
а жената, чудното творение
е подвластна в любовта на... джоба!*

СКОРОСТРЕЛНО

*Едва от гражданското я изведе
и се разведе.*

ОПРАВДАНО САМОЧУВСТВИЕ

*Бихме по разводи всичките рекорди,
затова със право пред света сме горди.*

ЗАБЛУДА

*Мъжът жената обладава
и тъй се смята за герой,
но практиката потвърждава,
че похитеният е той.*

ИМА ЗАЩО

*Жадувам за мъст —
направи ме тъст!*

НА ОБУЧЕНИЕ В ЧУЖБИНА

*Развяваше фуста
в чужбината пуста,
но вместо с наука,
се върна с унука.*

ТЕРОРИСТИЧЕН АКТ

*Семейното огнище рухна —
сексбомба там избухна.*

A LA MONIKA LWINSKY

*Влезе в гражданското с чест,
праведна и девствена —
беше правила любов до днес
само... противоестествена!*

С ОБЩА БАНКОВА СМЕТКА

*Ако не бяхме два скачени съда,
аз щях до днес милионер да бъда.*

СЛУЧКА СЪС СТУДЕНТ

*Прицели се в тройката,
ала беда се случи,
улучи
девойката
и за баща „изучи“.*

МЪЖ ЗАГАДКА

*Какъв човек праволинеен,
по-целомъдрен от светец!
Такъв не ще да е семеен —
ерген е или е вдовец.*

GUN-SHOT WEDDING

*Те нямаха желание
за бракосъчетание,
ала каква изложба —
дари ги Господ с рожба.*

НА ПОРНОФИЛМ

*Нагълта се с „култура“
от натура.*

ДЕКАМЕРОНКА

*— Каква красива млада секретарка,
достойна за перото на Петрарка!
— О, повече подхожда по нагон
за героиня от „ДЕКАМЕРОН“!*

ПРИЧИНОСЛЕДСТВИЕ

*Сдоби се с Базед —
живее при зет!*

ПО БЪРЗАТА ПРОЦЕДУРА

*Вкъщи заедно с булката
влезе и бебето с люлката.*

ЛЮБОВНИК

*Мъж под наем,
взет в безсрочен заем
от законната съпруга
за услуга.*

ДОЖИВОТЕН ЗАТВОР

*Тръгна с чанта за наука
шестгодишната унука.
Докато се дипломира
в бабичка се трансформира.*

МЪЖКА ЕМАНЦИПАЦИЯ

*Изплъзна се от мъжкия контрол
еманципираният женски пол...
Мъже от българската славна нация,
на крак за реабилитация!*

ДЕФИЦИТ

*Софийски мираж —
девойка с гараж.*

СЪВРЕМЕННА МОМА

*През девет легла в десето
си подари сърцето.*

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

*Съвременен тъст —
мъж разпънат на кръст.*

ЛОГИКА

*Не носят никаква вина
„неверните“ жени —
та ний един на друг рога
си слагаме сами.*

СТАРА ИСТИНА

*Очи, които дълго не се виждат,
не могат да се карат и обиждат;
тъй зет и тъща си остават мили,
когато ги делят стотици мили.*

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

*Сексуална революция —
повсеместна проституция.*

ПРИЧИНОСЛЕДСТВИЕ

*Прославеният мъжки пол
загуби своя монопол
в най-важните житейски сфери
и тъй в отбрана се намери.*

*С нахалство или с хитра ласка
назад жената го изтласка.
Уви! След този акт брутален
той стана хомосексуален!*

ЗЕТ КАТО МЕД

*Нарича тъща си най-мило същество —
живее в другото полукълбо.*

НАСЛЕДСТВЕНОСТ

*Толкоз рогоносци има в нашата държава!
Май че този признак вече се унаследява.*

НА ЕДНА ХУБАВИЦА

*Претърпя метаморфоза —
стана трън бодлив от роза.*

О, ВРЕМЕНА! О, ПРАВИ

*По времето на нашите деди
с коне са крали булки и моми,
но времената са различни днес —
„крадат“ ги със СААБ и Мерцедес.*

ДОСТОЕН ОТГОВОР

*Дойде ѝ до гуша
на щерката млада
критики да слуша
и рече
    с досада,
че всяка круша
по-далече
от дървото си не пада.*

НОВА ВЕРСИЯ^[1]

*Бяла спретната къщурка
с две коли отпред.
Ах, коя ли мижитурка
тук ще стане зет!*

[1] Тази епиграма ми беше изпратена от брат ми заедно с няколко други. Той твърдеше, че аз съм авторът. Не си я спомням. Ако плагиатствам, то е неволно. ↑

ПРЕВОДИ

„Преводите са като жените — когато са хубави, не са верни, когато са верни, не са хубави.“

Афоризъм

*И преводите със жените бих сравнил:
модерни и красиви ли са, не са верни!
А верните по съдържание и стил
не са, за жалост, ни красиви, ни модерни.*

ХЕНРИ УАДСУОРТ ЛОНГФЕЛОУ ИЗСТРЕЛЯХ АЗ ВЪВ ВЪЗДУХА СТРЕЛА...

*Изстрелях аз във въздуха стрела...
Къде и как се приземи, не зная,
защото толкоз бързо прелетя,
че се загуби някъде в безкрая.*

*Мелодия във въздуха изпях...
Не знам къде потъна в синевата,
че полета ѝ волен не успях
да проследя с очи през маранята.*

*Измина дълго време... В горски дъб
стрелата си открих непроменена
и във сърцето на приятел скъп
намерих песента си съхранена.*

Хенри Уадсуорт Лонгфелоу^[1]

Превод от английски — 2011 г.

---

[1] Уточняването на авторството е направено за Читанка. —
Бел.ел.кор. ↑

НАСЛАДАТА

*О, Богове! О, ноц на луд екстаз!
Какви свирепи тръпки на наслада!
Как се прегръцахме с метежна страст
и се топахме в шеметна отрада.*

*Телата ни, преплели гръд до гръд
(два пола влезли в сладостно сражение),
с целувки жарки, с ярост в алчна плът
се реехме в блажено упоение.*

*Горяхме в огъня на сляпа страст,
подмяташе ни буря от Желание,
докато в Рая с див върховен бяс
потъвахме след всяко обладание!*

Неизвестен автор

Превод от английски, 2011 г.

A. БЕЛИНСКИ
VIRGIN SNOW

*A lady is whispering in her sleep
and half-drunk is smiling with sigh deep.
She is dreaming snow —
a vast bright merry meadow;
She is dreaming snow,
that has never been waded
by human leg or horse's how,
that has never been desecrated.
In the hugs of somebody's husband and fellow
a lady is dreaming virgin snow!*

А. Белински^[1]

Свободен превод от български — 2011 г.

---

[1] Предположение, че авторът е руснак, по памет, на български текстът е бил този:

ДЕВСТВЕН СНЯГ

*Една жена в съня си шепне пак
и се усмихва пак полупияна.
Сънува сняг,
една искряща весела поляна.
Сънува сняг,
не газен още от човешки крак,
не оскверняван още ни веднъж...
В прегръдките на чужд съпруг и мъж
една жена сънува девствен сняг!*

Уточняването е направено за Читанка. — Бел.ел.кор. ↑

ГРОБЪТ

*Ти пред гроба мой не стой и не плачи!
Аз не съм там и духът ми там не спи.
Аз съм хилядите волни ветрове,
блясъка на ледените снегове.*

*Аз съм слънцето в узрялото жито и ръж.
Аз съм онзи есенен проливен дъжд.
И когато в утринната тишина
те събудят с крясък птичите ята,*

*аз съм полета на техните криле.
Аз съм блясъка на звездното небе.
Не! На гроба ми не стой и не плачи!
Аз не съм там. Моят дух далеч лети.*

Неизвестен автор

Превод от английски — 2012 г.

НА ЕДНА УМОРЕНА ДОМАКИНЯ

*Почива в мир тя под трева зелена,
жена, приживе вечно уморена,
достойна майка, баба и съпруга,
работила без помощ и прислуга,
на челядта си цял живот отдала,
и тези думи рекла на раздяла:*

*„Деца любими, към Небитието
на Оня Свят съм тръгнала, където
не вършат нищо — не перат, не шият,
не готвят, не ядат — затуй не мият.
Там всичко е по моя вкус и воля,
За безответна помощ не ще моля.*

*Ще слушам само химни, нежни песни,
ще ми прислужват ангели небесни.
Така че вий за мене не тъжете,
сълзи не лейте, траур не носете!
Отивам да си карам аз живота
и нищо повече да не работя!!!“*

Неизвестен автор^[1]

Превод от английски — 2012 г.

---

[1] От поредицата сонети, които различни хора апокрифно са писали като един вид отговор на Sonnet d'Arvers. — Уточнение от преводача за Читанка. ↑

ДЖЕЙМЗ РОУ
ДЪЖД

*Тих, ситен дъжд ноцес валя навън
и ме събуди от кошмарен сън,
сърце безчувствено да утеша,
негодно веч да плаче със сълзи.*

*Аз страдах в безнадеждна самота —
Хронична рана в моята душа!
Отчаяно те търсех със ръце
и знаех, че без теб са празни те.*

*Но като слушах хълцащия звук
на падащия в тъмното капчук
чух ясно твоя сладък, нежен глас,
да ме зове по име... и тогаз*

*прозореца отворих... Изведнъж
ме плисна душ от топъл майски дъжд,
лицето ми целуна с буен плам —
аз знаех, о, любов, че ти си там.*

*Сълзите, що сърцето ми проля,
от Рая в мир се стичаха в нощта.
Догде сив облак плачеше над мен,
прегърнал те с ръце, аз спях блажен.*

Джеймз Роу

Свободен превод от английски — 2011 г.

НЕ СЕ ПРЕДАВАЙ

*Когато нещата потръгнат на зле,
когато въздишаш със свито сърце,
когато нагоре по хълм се потиш
и кът си с парите, а още дължиш;*

*когато кахър те потиска, гнети,
недей се предава, а спри, размисли!
Успехът е другият лик на провал,
надежда във всяка беда и печал.*

*Когато целта ти изглежда далеч,
до нея ти може би стигнал си веч;
когато най-зле си, тогава дерзай!
Дори да си паднал, бори се докрай!*

Неизвестен автор

Превод от английски — 2011 г.

ДЖОРДЖ БАЙРОН
ЗНАЧИ НЯМА ВЕЧ ДА ИМА СРЕЩИ...

*Значи няма веч да има срещи
и разходки нощни до зори,
нищо че в сърцата ни горещи
любовта ни все така пламти.*

*Мечът ножницата изхабява
и душата влюбена — гръдта,
и сърцето с време залинява,
и почивка търси любовта.*

*Но макар че тайнствена и нежна
за любов е дадена нощта,
няма веч да бродим в страст метежна
с шепот тих, на лунна светлина.*

Дж. Г. Байрон

Превод от английски — 2011 г.

ДЖОРДЖ БАЙРОН МУЗИКАЛНИ СТРОФИ

*Нищо в жриците на красотата
с твоя чар възшебен бих сравнил;
музика от ручей тих в гората
сякаш е за мен гласът ти мил.
И когато под звука му дивен
стихнат океанските води,
люшкани от лек бриз в танц приспивен
лъсват укротените вълни.*

*И луната бляскава верига
над безбрежни дълбини плете,
чийто гръд спокойно се издига,
сякаш диша в сладък сън дете.
Тъй духът пред тебе се прекланя,
слуша те прехласнат, възхитен,
както приливът на океана,
пълен с нежни чувства в летен ден.*

Дж. Г. Байрон

Превод от английски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ПРОЗОРЕЦ

*Когато в есенна позлата
просветна плахо месец блед,
в прозорец тъмен през мъглата
съзрях момински силует.
Тя там умислена седеше
с уплаха тайна в млада гръд
и със вълнение следеше
хълмистия безлюден път.*

*„Аз тук съм!“ — той нетърпеливо
прошепна и откряна тя
прозореца си боязливо...
Скри облак бледата луна.
Щастливец! — мислех с жал в душата.
Очаква те нощ с рай блажен!
Кога прозорец в тъмнината
ще се отвори и за мен?!*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ЖЕЛАНИЕ

*Едва се влачат дългите ми дни
с тъга в сърцето по любов нещастна;
изчезнаха възторзи и мечти,
надеждата ми като свещ угасна.*

*Но аз мълча без ропот, с дъх сломен,
сълзи проливам — скръбно утешение
за моята душа, в любовен плен —
тя в мъката намира наслаждение.*

*Житейски час! Лети! Аз съм готов.
Изчезвай в мрака празно привидение!
Приятно ми е моето мъчение
и нека да умра, но от любов!*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН СТАРИК

*Не съм аз веч любовник страстен,
в леглото удивил света;
че пролетта, сезон прекрасен,
во век безследно отлетя.*

*Амур, наказва ме сурово!
А верен твой служител бях.
Ах, ако се родя отново,
нак бих ти служил тѣй, с ищах!*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН НЕ ПИТАЙ ТИ, ЗАЩО САМ НА ЗАБАВА...

*Не питай ти, защо сам на забава,
обзет от мрачни мисли съм унил
и в моя взор умора надделява,
защо животът веч не ми е мил!*

*Не питай ти, защо с душа ранима,
на любовта разлюбих вкуса благ
и не наричам никоя любима —
ако си любил, не ще любиш пак!*

*За втори път не ще изпиташ щастие,
друг миг блажен не ти е отреден:
от младостта с моментно сладострастие
ще се събудиш с дух изпепелен.*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН
ПТИЧКА

*В чужбина строго съблюдавам
старинен руски обичай:
аз птичката освобождавам
на празника през месец май.*

*Как тъй, обзет от състрадание
пред бог ще възроптая сам,
когато на едно създание
аз мога свобода да дам!*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН СЪЛЗА

*Измъчен от кошмар сърдечен,
на чаша пунш с хусар седях
и гледах пътя пуст, далечен,
с невиждащ поглед, и мълчах.*

*„Къде по пътя взор зарея —
попита той — И я кажи,
нали сватовници при нея
не си изпратил още ти?“*

*„Хусарю... — мъка ме задави
и смънках, свел глава възнак
гръдта си — Тя ме изостави!...“
Въздъхнах и замлъкнах пак.*

*Сълза от моята ресница
към чашата ми полетя...
„Хлапе, ти плачеш за девица.
Спри! Засрами се!“ — изкрещя.*

*Ех, остави! Недей злослови,
че ме сърцето заболя —
достатъчна е да отрови
бокала ми една сълза!*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ОБИЧАХ ТЕ

*Обичах те: любов все още може
да тлее, скрита в моята душа,
но нека вече тя не те тревожи —
не искам с нищо да те наскърбя.*

*Обичах те ревниво, безнадеждно
и страдах сам без ропот и без звук,
обичах те тъй искрено и нежно,
дай, Боже, тъй да те обича друг!*
Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН НАДМОГНАХ СВОИТЕ ЖЕЛАНИЯ...

*Надмогнах своите желания,
разлюбих не една мечта,
останаха ми куп страдания —
плод на сърдечна празнота.*

*Увехна в бурята метежна
венецът ми, отрупан с цвят,
самотен чезна в скръб безбрежна
и чакам своя край нерад.*

*Така от късен хлад попарен,
през зимата на клон безлист,
от вихри люшкан в ад кошмарен
трепери сам останал лист.*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН АКО ЖИВОТЪТ ТЕ ИЗМАМИ

*Ако животът те измами,
не се сърди и не тъжи!
Повярвай! По-щастливи дни
ще дойдат с веселби голями.*

*Сърцето в бъдното живей,
а всичко днешно е унило.
За миг скръбта ще избледней,
ще стане миналото мило.*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН НОЩ

*Към теб отправен, моят нежен, ласкав глас
тревожи тишината в късен нощен час.
Печално свети до леглото ми свещта
и стихове на нежна обич аз редя —
потоци от любов към теб текат.
Очите ти пред мен на тъмен фон блестят,
усмихват се — и чувам сладкия ти глас:
„Обичам те, мой мили... и съм твоя... твоя аз!“*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ТАЛИСМАН

*Там где плиска океана
върз пустинните скали,
где блести луна засмяна
в сладки вечерни тъми;
где в харемите, наслада
вкусва мюсюлманът с дни,
там магьосница с отрада
талисман ми подари.*

*И прошепна нежна, мила:
„Талисманът ми пази!
Има той магична сила,
обич в него се таи.
От недъзи, болки, рани,
от тайфуни и беди
той не може да те брани,
ни от смърт да те спаси.*

*Дарове от Ориента,
няма как да ти даде,
от порока сто процента
няма да те отърве.
От изгнание в чужбина
няма да те върне той,
в скута топъл на роднина
да намериш свят покой.*

*Но ако очи коварни
те пленят с неискрен зов
или в мрак очи невярни
те целунат без любов,*

*талисманът ми тогава
от сърдечните тъги,
от измама, от забрава
ще те брани и спаси.“*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН СЛАВЕЙ И РОЗА

*През майска нощ в градина тиха с нежен глас
под роза влюбен славей пее във захлас,
но тя не слуша химна му и горделива,
безчувствена, над любовта му се надсмива.*

*Не пееш ли ти тъй на хладна красота?
Поете, вразуми се! Не те чува тя.
Стремиш се към жена, бездушна и суетна,
цъфти пред теб, зовеш я — тя е безответна!*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН НА ДОРИДА

*Любим съм, знам. Духът от вяра се нуждае.
Не! Милата ми лицемерие не знае.
Във нея всичко е открито: нежна жар,
девическа свенливост — мил безценен дар,
на думите приятната небрежност
и имена гальовни на младежка нежност.*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ОТСТЪПИЛА ПРЕД ПОХОТТА АГЛАЯ...

*Отстъпила пред похотта Аглая,
но нейният любовник, слаб и блед,
безсилен се показал и накрая,
задъхан се задоволил с поклон.
„Мосю, защо, кажете, като лед —
му рекла тя с високомерен тон,
видът ми ви смразява и каква
причина тук се крие? Отвращение?“
Той смънкал: „Боже мой! Не е това.“
„Излишък от любов?“
„Не! От уважение!“*

А. С. Пушкин

Превод от френски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ОБЛАК

*О, облак последен от стихнали бури!
Самотен се рееш из ясни лазури
и своята сянка унила прострял,
облъхваш сияйния ден със печал.*

*Доскоро небето покрил с наметало,
ти с трясък и гръм го разтърсваше цяло
и с мълнии страшни от всички страни
земята изсъхнала с дъжд напои.*

*Но стига! Отивай си! Бурята стихна,
природата свежа под теб се усмихна
и галец листята живителен бриз
те гони спокойно в небесната вис.*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ДЕСЕТАТА БОЖА ЗАПОВЕД

*„Не пожелавай чуждите блага!“ —
Ти, Боже тъй ми повеляваш;
но сили имам ли, как преценяваш,
на чувствата да устоя?*

*Съседа да обидя, не желая,
с респект го гледам и ценя,
не искам крепостните му села,
от вола му не се нуждая.*

*За всичко негово съм глух и сляп —
пари, богата къща, стока...
Но ако има сладка, черноока
служиня... Боже, аз съм слаб!*

*Ако съпругата му е красива
и с мили ангелски очи,
о, Боже праведни, прости ми ти,
за завистта ми нечестива.*

*Сърцето чужда заповед не трай.
На мъки кой не се обрича?
Кой може ближния да не обича?
Как Рая да не пожелай?*

*Въздишам, гледам, чезна и копнея,
но на честта си аз държа.
Без смелост грешна лъст да утоля,
мълча... и тайно вехна, крея!*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ЖЕНИХ

Една търговска дъщеря —
Наташа, се затрила.
След три дни вкъщи си дошла
и паднала без сила.
Тревожни майка и баща
я питали, где е била.
Тя плаче и въздиша,
трепери, едва диша.

Тъгували те месец, два...
Накрая се предали,
но тайната ѝ за беда
така и не узнали.
Тя станала като преди
засмяна, с розови страни,
пред портата седяла
и с дружки си играла.

Веднъж пред портата така
спокойно с тях седяла
и тройка с дива бързина
по пътя се задала.
Младеж стоял непоклатим,
конете си завил с килим;
команди им издава,
с камшик ги направлява.

Той приближил и я видял.
Наташа го видяла.
Той като вихър прелетял,
тя смъртно пребледняла.

„Това е той! Познах го! Той!“ —
надала тя неистов вой,
към къщи полетяла,
„Спасете ме!“ — крещяла.

Обзела близките печал,
поклащали главите.
Баща ѝ питал, пощурял
и майката, сестрите:
„Кой те обиди ни кажи!
Какво те мъчи и гнети?“
Наташенка оклюмва
ни дума не продумва.

Сватовница на сутринта
дошла в момински двори;
Наташа щедро хвали тя,
с баща ѝ тъй говори:
„Аз виждам стоката у вас,
но купувачът е у нас,
левент красив, разумен,
добър и сладкодугмен.

Богат е и пред никой той
в поклон гръб не превива...
Достойнствата му нямат брой —
момчето си го бива.

Жена си с кожено палто,
със перли, с пишно облекло,
със пръстени от злато
ще надари богато.

Видял я вчера на езда,
с другарки да играе
и с хубост в миг успяла тя,
ума му да замае.“

На прага сватята седи,
приказва, доводи реди...
А бъдната невеста
мълчи край тях злочеста.

Съгласие бащата дал,
направили годежа —
Наташа в църква под воал
ще влезе със младежа.
Момата в ранни младини
с мъж трябва да се задоми,
огнище да му свие,
с деца да се сдобие.

Изправила се тя пред тях,
но се поколебала,
избухнала във плач и в смях,
и се разтресла цяла.
Към нея сватята търчи,
с вода студена я пои,
и плисва пълна чаша
в лицето на Наташа.

А тя добила ум и сваят,
им рекла по неволя:
„Добре! Ще ви послушам аз,
да бъде вашта воля.
Жениха доведете тук,
печете хляб, месо, суджук
и пчелен мед вадете,
на пир съд призовете!“

БАЩАТА:

„За теб Наташа, ангел мой,
аз всичко ще направя!“
Голяма сватба вдигнал той,
тъй както подобава.
Почтени гости надошли —

шеги, закачки, веселби,
другарки пеят, плачат,
летят шейните, скачат...

Женихът скоро там дошел,
звънят, трещят стакани,
с наздравница черпак поел
сред гостите пияни.

ЖЕНИХЪТ:

„Защо, приятели добри,
невестата ми днес мълчи
и ни яде, ни пие —
каква ли мъка крие?“

ГОДЕНИЦАТА:

„Ще ви разкрия най-подир
аз своята неудача,
защото нямам вече мир
и денонощно плача.

Кошмар сънят ми тих смути.“

Баща ѝ: „Сън? Какъв? Кажу!

Я обясни, какво е
дете любимо мое!“

„Сънувах — обяснила тя —
гора непроходима;
бе късно, светеше луна
през облак едва зрима.
Сред тази пустош аз вървах
сама и ме обхвана страх,
дочувах шумолене
на борове край мене.

И изведнъж отпред тогаз
селяшки дом изникна;
на входа тропях, виках аз
но никой не откликна.

Врата открянах... Гледам там
мъждука свец във хол голям
и вред сребро и злато,
и пишно и богато.“

ЖЕНИХЪТ:

„Чудесен сън! Вещае той
брак с бъдеще богато.“

ГОДЕНИЦАТА:

„Почакай, господарю мой!
Аз на сребро и злато,
на кърпи, платове, брокат,
на плюш, килими с пъстър цвят
цял час се наслаждавах
и им се удивлявах.

Но ето чух младежки глас
и тропот на копита;
врата притворих, клекнах аз
зад печката прикрита.

И чувам още гласове —
видях дванадесет мъже
и с тях и гълъбица
красавица девица.

Нахлуха шумно изведнаж
иконата закриха,
насядаха без «Отче наш»
и шапки не свалиха.

На лично място — по-стар брат,
на дясно — втори брат, по-млад,
на ляво — гълъбица,
красавица девица.

Гълчава, песни, смях и звън,
разпуснато безделие...“

ЖЕНИХЪТ:

„Че не е страшен твоят сън,

вещае той веселие“.

Годеницата:

„Постой, не съм свършила аз.

Измина може би цял час,
гуляят им бушува,
девойката тъгува.

Не пие, не яде... мълчи,
поток сълзи пролива,
а братът старши нож върти,
във нея поглед впива.
И изведнъж с див бяс в очи
той хвана нейните коси,
косата ѝ отсече,
девойката посече.“

„Небивалици са това —
женихът обяснява,
но не тъгувай, спри плача
и имай с нас забава!“
„А от чия ръка, кажи,
е този пръстен? Погледни!“ —
Наташа тъй мълвяла
и пръстена въртяла.

Той затреперил, пребледнял...
Наскачали мъжете.
И заповед съдът издал:
„Убиеца хванете!“
Злодеят там бил заловен,
осъден и обезглавен.
Прослави се Наташа
и приказката наша!

А. С. Пушкин

Свободен превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ
ПРОСЯК

*Пред храма божии, свел глава,
стоял и просил подаяние
бедняк съсухрен, жив едва
от глад, от жажда и страдание.*

*Къс хляб той молел, полусляп,
със взор излъчващ мъка жива
и някой камък, вместо хляб
сложил в ръката костелива.*

*Тъй аз те молах през сълзи
за любовта ти на колене.
Тъй безсърдечна беше ти —
без жал се подигра над мене.*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ
БОР

*Бор в дивия север стои единак
на голия връх на скалата
и в дрямка унесен, покрит с преспа сняг
лениво се люшка и мята.*

*Сънува, че в южна далечна страна,
там слънцето гдето изгрява,
красавица палма сама на скала
расте сред пустинна жарава.*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ

СЪН

*Сред бял ден в Дагестан с димяща рана
лежах с куршум в гърдите си в несвяст
и в зноя летен, с плът във кръв обляна,
без звук, без стон, не се помръдвах аз.*

*Лежах на пясъка сам в долината
и слънцето ме жареше без жал,
блестяха скални върхове в позлата
над мен, но сън мъртвешки бях заспал.*

*Сънувах аз огньовете под звездите,
вечерен пир във родната страна,
край мен девойки със цветя в косите
говореха във шумна веселба.*

*Но в разговора им, не се включила,
седеше там умислена една
и в мрачен сън, душата ѝ унила,
Бог знай, защо, тъгуваше сама.*

*Присънваше ѝ се кошмарна сцена:
трупът познат лежеше в Дагестан...
Димеше още раната студена
и кръв струеше като чер катран.*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ
ПО ГЬОТЕ

*Високо планините
спят в мрака на нощта,
а долу низините
са пълни със мъгла.*

*Без прах, чист пътят дреме,
не трепва лист дори...
Почакай, в скоро време
ще наидеш мир и ти!*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ САМ ПОТЕГЛЯМ В НОЩ НЕБЕСНОСИНЯ...

*Сам потеглям в нощ небесно синя,
пътят каменист блести в мъгла.
В Бог се вслушва тихата пустиня
и звезда говори със звезда.*

*В небесата е спокойно, чудно!
Спи земята в ярка синева.
А защо ми е тъй болно, трудно?
Що ли чакам? За какво тъжа?*

*Веч не чакам нищо от живота
и за миналото нямам жал,
търся свобода и мир с охота —
сън дълбок, забрава бих желал.*

*Но не хладен сън във гроб могила,
искам да заспя навек, така
че в гръдта да дреме жива сила
и с дъха да се издига тя.*

*За любов глас сладък да ми пее,
ден и нощ да гали моя слух,
тъмен дъб над мен да зеленее,
с шумолене, като шепот глух!*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ АНГЕЛ

*Сред ноц в небесата летял ангел бял
и песен божествена пял;
и облаци рой, и звезди и луната
се вслушвали в песента свята.*

*Той пял за душите безгрешни, отвъд,
блаженстващи в райския кът.
За бог всемогъщи той искрено пеел
и чисти възхвали лелеел.*

*Той носил в ръцете си млада душа
към свят на сълзи и тъга;
и в тази душа, песента му красива
останала — няма, но жива.*

*И пълна с желания, дълго в света
копняла и чезнела тя.
Уви! Не заместили химните звучни
онез земни музики скучни!*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ
РУСИЯ МРЪСНА, СБОГОМ!

*Русия мръсна, сбогом! С векове
страна на роби и на богове,
и вий мундири, стражи на властта,
и ти, народ, покорно свел глава.*

*Възможно ли е да се скрия аз
от твоите паши далеч в Кавказ,
от техните всевиждащи очи,
от техните всечуващи уши?!*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ

АРФА

*Когато с битието кратко се простя,
когато над праха ми плъзне мъх зелен,
ще бъда само звук от твоята уста —
неясна сянка в спомена за мен.
Кога приятели на пир се съберат
и в тоста си пропуснат да ме споменат,
тогава простата ми арфа ти вземи —
тя бе другар на моите мечти.*

*Срещу прозореца я увеси, така
че с нея вятърът да свири и звъни
и с нежни песни да му отговори тя —
далечно ехо от щастливи дни.
Но звънката ѝ струна, твоята ръка
не ще успее да разбуди от съня,
защото тоз, що за любов ти беше пъл,
сън непробуден вече е заспал.*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ

ОБЛАЦИ

*Облаци скитници, облаци странници,
перли в небесната шир заблестели,
бързате вий, като мене изгнаници,
в луд бяг от север на юг полетели.*

*Кой ви преследва? Съдбовно решение?
Завист потайна ли? Злоба открита?
Или ви мъчи вина, престъпление
и от другар клевета ядовита?*

*Не, вам доскучаха ниви безплодни...
Чужди за вас са любов и страдание;
вечно студени и вечно свободни,
няма за вас без родина изгнание!*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ

ЖЕЛАНИЕ

*Защо не съм птица аз, врана в степта,
подобно на таз прелетяла в степта?
Защо да не мога в небесната шир
сам тъй да се рея на воля безспир?*

*Кръжил бих на запад над тучни лъки,
там гдето живяли са моите предци,
где в замък старинен, на хълма зелен,
забравен, почива прахът им свещен.*

*Виси на стената семейният щит
и мечът им боен, в ръжда цял покрит;
с крилата си, пърхайки в полет над тях,
избърсал бих с почит столетния прах.*

*И арфа шотландска, докоснал едвам,
с разстроени струни би звъннала там,
и приказки би ми разказала тя
за войни и битки в онез времена.*

*О, празни мечти! Безполезни молби!
Съдбата сурова не ще се смили.
На хиляди мили от онзи скъп кът
безкрайни моря и реки ни делят.*

*Последен потомък от славни бойци,
увяхвам, заточеник, в чужди земи;
аз тук съм роден, но съм с чужда душа...
О, Боже, защо не съм птица в степта!*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ СКАЛАТА

*Златен облак над гръдта ноцува
на скала гигантска, монолитна;
в ранно утро с нея се сбогува
и игриво из лазура литна.*

*Но остави влага той високо
на скалата в маранята синя
и сама, замислена дълбоко
тя заплака в тихата пустиня.*

М. Ю. Лермонтов

Превод от руски — 2011 г.

ВИКТОР ЮГО
УВИ! ОЧИ СЪС ЗАВИСТ УСТРЕМИЛ НАЗАД...

*Уви! Очи със завист устремил назад,
без нищо да смекчи тук моята тъга,
неспирно гледам оня миг от моя свят,
във който плесна тя с криле и отлетя.*

*Аз този миг ще виждам вечно до смъртта.
Когато през сълзи извиках с пълен глас:
„Детето, дете притежавах до сега,
какво! След само миг го нямам аз!“*

Виктор Юго

Превод от френски — 2012 г.

УИЛЯМ ШЕКСПИР

СОНЕТ 18

*Дали със летен ден да те сравня?
От него си по-дивна, по-сияйна:
обрулва ветър крехките листя
и пролетта е много краткотрайна.*

*И често жари слънцето над нас,
понякога зад облаци се скрива;
по зла съдба или по висша власт
увяхва красотата и загива.*

*Но вечна ще е твойта красота
и все така без възраст ще младееш,
и няма да те обсеби смъртта —
защото ти в стиха ми ще живееш.*

*Докато на земята хора има,
безсмъртна ще си в моя стих, любима!^[1]*

У. Шекспир

Превод от английски — 2011 г.

---

[1] Позволих си да направя превода в женски род. — Б.пр. ↑

УИЛЯМ ШЕКСПИР СОНЕТ 130

*Очите ѝ не са слънца; с корали
не мога устните ѝ да сравня;
гърдите ѝ са смугли, а не бяли
и черна тел е нейната коса.*

*Видял съм рози пъстри, ароматни,
но рози бузите ѝ не красят
и вдъхвал съм парфюми по-приятни
от онзи неин топъл дъх познат.*

*Обичам как говори и нехая
на музиката нежна, за звука;
богините как шествуват, не зная,
но знам, как с бодра стъпка стъпва тя.*

*И, Боже, мисля, че е несравнима
с онези хвалени за хубост мнима!*

У. Шекспир

Превод от английски 2012 г.

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН
В СПОКОЙНА ВЕЧЕР ГОРКО ПЛАКА ТИ...

*В спокойна вечер горко плака ти,
сълзи горчиви те обляха цяла
и болка стегна моите гърди —
кавгата ни завърши със раздяла.*

*Отлитна ти далеч. Къде? Не знам!
Мечтите ми угаснаха без краски
и изоставен аз останах сам,
да страдам без любов и нежни ласки.*

*И често ходя в тих вечерен мрак
към мястото на свидните ни срещи
и в моите мечти те виждам пак,
и чувам плаحوвете ти горещи.*

Сергей Есенин

Превод от руски — 2011 г.

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН
НЯМА ДА СЕ ВЪРНЕ ТАЗ НОЩ ХЛАДНА...

*Няма да се върне таз нощ хладна,
милата си не ще видя аз,
песента на славея отрадна
няма пак да слушам до захлас.*

*Отлетя таз майска нощ. Не мога
да ѝ кажа: Спри! Върни се ти!
Есента дойде сурова, строга,
с дъждове поройни и мъгли.*

*В хладна гръд стаила обич нежна
милата ми в гроба кротко спи
и не може бурята метежна
да разбуди нейните очи.*

*Песента на славея замлъкна,
той в земи далечни отлетя...
В ноцната прохлада сам се мъкна
и тъгувам с плачеща душа.*

С. Есенин

Превод от руски — 2011 г.

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН

МИСЛИ

*Мисли нерадостни, мисли студени,
мисли горчиви — тормоз безпощаден,
мисли от щастие вечно лишени,
спътници в моя живот безотраден.*

*Мисли, родили жестоки мъчения,
мисли нещастни — пустини безводни,
мисли, донесли сълзи, огорчения,
мисли, политнали волни, свободни.*

*Защо вий мъчите гръд изнурена,
защо подрязвате моите крила?
Защо подбуждате плътта сломена
пак за борба в непрогледна тъма?*

*Огънят тлеещ не ще съживите.
Късно е веч, мисли празни, негодни.
Болки сърдечни не ще облекчите —
мисли безжизнени, болни, безплодни!...*

С. Есенин

Превод от руски — 2011 г.

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН НОЩ

*Денят превали, в нощ прерасна,
притихна шумната вълна,
зад хълма слънцето угасна,
луната над света изгря.*

*Бълбука ручей в долината,
разнежена го слуша тя.
Омайва славеят гората —
приспива я със песента.*

*Реката бреговете гали
с тих шепот, слуша песента,
а весело листа развяли
тръстики шумолят едва.*

С. Есенин

Превод от руски — 2011 г.

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН ВЕЩИЦА

*Разрошена страшна, с коса побеляла,
тя смело се стрелва, парцали развяла.*

*Уплашена стихва нощта в тъмнината,
със шалове облак закрива луната.*

*Развихря се вятър, свисти, грозно пее,
в затънтен, гъст, непроходим лес вилнее,*

*заплашва еловите клони чупливи.
Прикриват се бухали с крясъци диви.*

*Звездите примигват зад облаци гъсти,
тя маха в закана съсухрени пръсти*

*и волно кръжи с вихри бесни, сърдити;
висят от косите ѝ змии в кръг свити.*

*Под звън на елите тя с кикот танцува...
Разтърсен от гръм черен облак отплува.*

С. Есенин

Превод от руски — 2011 г.

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН СИРАЧЕ

*Маша, кръгла сиракиня
с мащеха живее зла.
Тя момичето измъчва,
кара ѝ се без вина.*

*И доведената щерка
с Маша лошо се държи;
плаче Маша тихомълком
скришом ронейки сълзи.*

*С дръзки думи не отвръща
и тормоза им търпи,
а сестрицата отбива
кандидатите момци.*

*Злата мащеха отнела
Машиния нов сукман,
ходи Маша, поглед свела
пред момчетата от свян.*

*Ходи в стари дрехи с крѣпки
от износен евтин плат,
а гердани по сестра ѝ
с обеци дрѣнчат, лѣщят.*

*Маша нов сукман ушила
от парчета плат сама
и забрадила със синя
кѣрна своята глава.*

Иска ѝ се да отиде

в църква с новия сукман;
плахо мащехата моли
да ѝ подари гердан.

Ала тя с нескрита злоба
„Вън!“ — ѝ креснала, така
че молбата ѝ замряла
на сирашките уста.

Маша горко заридала!
Где да иде? Сам-сама?
В гробището? Гробът майчин
не ще наиде под снега.

Вън фъртуната, полето
бе покрила с бял саван;
пътят с трапища дълбоки
цял бе от снега застлан.

На верандата се спряла
с болка в своята немоц,
а край нея вие вятър,
а наоколо е ноц.

Плаче Маша, дъх стаила
в ъгъл свита на студа
и подсмърчайки с ръкава
бърше мокри бузки тя.

Плаче Маша. Застудява,
дядо Мразко се гневи,
а от милите очички
капят бисерни сълзи.

Месец иззад тъмен облак
с ярка светлина изгрял.
Гледа тя — на пода леден

някой перли разпилял.

И от ненадейно щастие
там прилекнала сама,
и с ръце от студ сковани
перлите събира тя.

Машенка резето дръпва
и врата отваря в миг
а от преспа сняг към нея
тича беловлас старик.

„Ей, красавице, почакай!
В този сняг и зимен мраз,
на верандата, тук нейде,
перли съм забравил аз.“

Маша със тревога скрита
му отправя поглед плах
и запъвайки се, рекла
„Аз в престилка ги събрах.“

От престилката свенливо,
скривайки лице с ръка,
перлите на пода леден
тя изсипала сама.

„Спри, дете, не ги изсипвай! —
благо старецът мълви —
тези перлени гердани
са за теб, вземи ги ти!“

Маша радостно се смее
с бяло румени страни,
а старикът мил до нея
с нежни думи я теши:

„О, дете, видях, видях аз,
колко сълзи ти проля
и как мащехата злобна
те изгони от дома.

А сестра ти със злорадство,
вкъщи решейки коси,
се надсмиваше над тебе
и над твоите беди.

На верандата ти плака,
а навред бе студ и мраз,
твоите сълзи превърнах
за награда в перли аз.

Зарад тебе, рожбо мила,
зарад твоя живот клет,
майката и дъщерята
замразих с дъх хладен в лед.

Ето моята награда
за потоците сълзи...
Аз, нали добър съм, Маша,
Дядо Мраз съм аз, нали?“

И изчезнал той безследно.
Перлите прибрала тя,
постояла вѣн, накрая
се прибрала у дома.

Сутринта на гроба рано
тя разровила снега;
по туй време кралска свита
за сватосване дошла.

Кралят заповед им връчил:
вред по цялата страна

*да вървят и му намерят
хубавица за жена.*

*Скоро Машенка видяли,
заговорили я те;
тя на мъртвите решила
храна първо да даде.*

*И направила тих помен,
стихнала моминска жал.
С Маша, кръгло сираче
кралят руски се венчал!*

С. Есенин — 1914 г.

Превод от руски — 2011 г.

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН
СБОГОМ ДРУЖЕ! ТВОЯТ ЛИК ЛЮБИМ...

*Сбогом друже! Твоят лик любим
е в гръдта ми с дружбата ни свята,
писано е да се разделим
и се срещнем горе, в небесата.*

*Сбогом, друже! Без плач, без тъга,
без прегръдка, без прощално слово...
Не е ново нещо днес смъртта,
но и да живееш не е ново!*

С. Есенин

Превод от руски — 2012 г.

НИКОЛАЙ НЕКРАСОВ

БУРЯ

*Дълго не отстъпи Любошка-съседка.
Най накрай прошепна: „В парка знам беседка,*

*щом настъпи мрак — разбираш ме, нали?“
Цял ден страдах, чаках нощните тъми.*

*Кръв младежка вреше — Не! Не бе шега!
В облаци небето злобно притъмня.*

*Гледах и не вярвах... Гръмна изведнъж...
Като из ведро записка силен дъжд.*

*Тръгнах, смръщил вежди, с мисли мрачни, зли.
Няма днес да има среща... Забрави!*

*Чудо ще е, ако Любошка страхлива
дойде в тази буря страшна, дъжделива;*

*вярвам, че не би се спряла пред дъжда,
ако... но до там обича ли ме тя?*

*Без надежда стигнах тъмната беседка,
спрях се и съгледах Любошка-съседка,*

*мора до костите, зъзнеца сама —
моя грижа беше да я изсуша.*

*Затова след туй събитие голямо
като чуя буря, се подсмивам само.*

Н. Некрасов

Превод от руски — 2011 г.

ДЕСАНКА МАКСИМОВИЧ
СТРЕПНЈА^[1]

*Не! Не казвай нищо! Отдалеч желая
с обич да се взирам в твоите очи;
не в самата среща, чудната омая
е докато чакаш и предвкусваш ти.*

*Не! Не казвай нищо! По`опиянява
онзи сладък трепет, чезнене, копнеж...
Всичко е по-скъпо в твоята представа,
докато го търсиш, гониш и зовеш.*

*Не! Не казвай нищо! И недей ме пита!
Само от далеч звездата тѣй блести.
Само от далеч света следим с възхита.
Не! Не приближавай твоите очи!*

Десанка Максимович

Превод от сръбски — 2012 г.

---

[1] Strepnja — тревога, безпокойство; в с случая — копнеж? ↑

АНТОНИО ВИВАЛДИ ЧЕТИРИТЕ ГОДИШНИ ВРЕМЕНА

ПРОЛЕТ

*И ето пак пристигна пролетта!
Жужат пчелички, птици са запяли.
Потоци ромолят, цъфтят цветя;
зефир полъхва, с топъл дъх ги гали.*

*Отеква гръм и облак тъмен плащ
отмята от просторите небесни.
Изгрява слънце и в деня кипящ
пак птиците запяват нежни песни.*

*Стадата дремят. Кучета край тях
ги пазят в пъстроцветните ливади.
Зелени вейки шумолят едва...*

*Гайдари свирят с гайди, в шум и смях
танцуват нимфите с овчари млади —
на воля тържествува пролетта.*

ЛЯТО

*Едва вървят стадата в летен зной...
На слънце камък и дърво се пукат.
Изгаря борът. В глухия покой
гугутки гукат, кукувици кукат.*

*Полъхва бриз, но страшен северняк
върхлита скоро, настрана го лашка...
Овчарят виждащ в облаците враг,
трепери за реколтата селяшка.*

*Страхът пред бурята го е лишил
от отдих за краката уморени;
комари и мухи кръжат навред...*

*И среща той вестта, смирен, унил —
нивята от градушка покосени,
са сринали бедняшкия късмет.*

ЕСЕН

*Празнуват с танци, с песни в късна есен
селяци с Бакхус щедър урожай,
и в царството му не един понесен,
със сън завършва пищния гуляй.*

*А други, още жадни за забава,
се радват на сезона до среднощ,
ала и тях умората слетява,
заспиват сладко, капнали, без мощ!*

*На сутринта, като изгрей зората
на лов потеглят хрътки и ловци;
дивеча гонят, хванали следата,
стрелби и глъч се чуват, рог тръби...*

*Уплашен, изтощен, до смърт ранен,
накрая звярът пада покосен.*

ЗИМА

*Трепериш ти на хлъзгавия сняг,
пред теб свирепо духа севернякът;
подскачаш, без да спреш от крак на крак,
за да се стоплиш, а зъбите тракат.*

*И си представяш, че навън вали,
а ти седиш пред топлата камина...*

*И предпазливо стъпваш, да не би
да паднеш върху ледната пъртина.*

*Пързалката гъмжи от веселба,
пропуска се под кънките ледът
и падат, стават възрастни и млади...*

*А ветровете духат у дома,
врати, стени... не могат да ги спрат.
И зимата е време за наслади.*

Антонио Вивалди

Превод от английски/италиански — 2013 г.

ФЕЛИКС АРВЕР
SONNET D'ARVERS

*Една житейска тайна в себе си тая:
любов от поглед пръв родена, ала вечна,
но тази, в чийто плен е моята душа,
не знай, че се топя в агония сърдечна.*

*Уви! Пред нея минах незабележим,
самотен бях и съм, измъчван от дилема;
животът ми така ще мине яко дим,
без смелост да поискам, нито пък да взема.*

*А нежна, сладка, тя от Бога сътворена,
върви по своя път, нехаеща за мен
и тъй ще чезна от любов несподелена...*

*Когато прочете тез пламенни куплети,
пропити с нея, ще попита с глас студен:
„Коя е таз жена?“ И няма да се сети.*

Феликс Арвер

Превод от френски — 2013 г.

ЗАЩО ГОВОРИШ, ДРУЖЕ, ПОД ТАКЪВ СЕКРЕТ

*Защо говориш, друже, под такъв секрет
за любовта си в миг родена, но безкрайна?!
И чезнеш в безнадеждност, от печал обзет,
че тя не знае за сърдечната ти тайна.*

*Не! Ти не си останал незабележим.
Не си самотен бил, измъчван от дилема.
Понякога и този, който е любим,
и той не иска нищо, нито нещо взема.*

*Понеже бог сърца горещи ни е дал,
приятно е да чуем в радост и в печал
след стъпките ни нежен шепот да витае...*

*Но таз, за вярност дала някому обет,
ще разбере зова на тъжния сонет,
на нея посветен... и няма да признае!*

Неизвестен автор^[1]

Превод от френски — 2013 г.

---

[1] Сонетът на Феликс Арвер е брилянтно преведен от Гео Милев. И като издирих оригинала на френски език, попаднах на останалите сонети, които различни хора апокрифно са ги писали като един вид отговор на първия сонет. — Уточнение от преводача за Читанка. ↑

ТИ, МИЛИ МОЙ, МЕ ЗАБАВЛЯВАШ С ТВОЙТА ТАЙНА

*Ти, мили мой, ме забавляваш с твойта тайна
за любовта си в миг родена, но безкрайна;
наивна мисъл днес душата ти терзае,
че тази, за която страдаш, тя не знае.*

*Да би край мене минал, би бил забелязан,
не би се чувствал с мен от самотата смазан.
Във теб, любезни, е към щастието ключа
и аз, ако не искам, няма да получа.*

*От мен го запомни, жената се нуждае,
възлюбеният да я хвали и ласкае,
след себе си да чува нежната му лира!...*

*Не я упреквай ти за чувствата ѝ „ледни“,
защото не е тя, приятелю мой бедни,
а ти, да ти си този, който не разбира!!!*

Неизвестен автор^[1]

Превод от френски — 2013 г.

---

[1] От поредицата сонети, които различни хора апокрифно са писали като един вид отговор на Sonnet d'Arvers. — Уточнение от преводача за Читанка. ↑

НЕ МОЖЕ, СКЪПИ, ЛЮБОВТА ДА ТРАЕ ВЕЧНО!

*Не може, скъпи, любовта да трае вечно!
Един ден дай покой на твоята душа
и забрави страданието си сърдечно!
От него да те излекувам бих могла.*

*Едно добро момче не може да остава
незабелязано, да чезне в самота;
Ела във моя skut за сладостна забава,
каквато ти не си получил до сега!*

*Ще ти покажа аз от първата ни среща,
че съм чаровна, с пищни форми и гореща —
ни скромна, ни светица... и не се кълна*

*да бъда вярна. Любовта не знае плен.
И спомнил си за мен, ще кажеш някой ден:
„Таз влюбена... Какво момиче беше тя!!!“*
Неизвестен автор^[1]

Превод от френски — 2013 г.

---

[1] От поредицата сонети, които различни хора апокрифно са писали като един вид отговор на Sonnet d'Arvers. — Уточнение от преводача за Читанка. ↑

НЕ НОСИХ ДЪЛГО СКРИТА В СВОЯТА ДУША...

*Не носих дълго скрита в своята душа
безумната си обич, в кратък миг родена;
от луда страст обзет, не можех да мълча —
разбра за любовта ми цялата вселена.*

*Край нея не останах незабележим,
не в самота изпитах щастие упойно,
в прегръдките ѝ се почувствах мъж любим,
и нещо щом поисквах, получавах двойно.*

*Бог ненапразно с хубост, с чар я е създал;
върви по своя път, тя — ангел нежен, бял
и слуша влюбен шепот и в съня си даже...*

*Когато прочете тез мили стихове
на нея посветени, знам, ще разбере,
че тя е таз жена... но няма да го каже.*

Неизвестен автор^[1]

Превод от френски — 2013 г.

---

[1] От поредицата сонети, които различни хора апокрифно са писали като един вид отговор на Sonnet d'Arvers. — Уточнение от преводача за Читанка. ↑

ЖАН ГОДЕЦКИ
ПЛАТНОТО С РАМКАТА МИ ИМАТ СВОЯ ТАЙНА...

*Платното с рамката ми имат своя тайна —
пейзаж вековен, но в един миг уловен.
Поле ли, езеро ли съм? Не съм издайна.
Не бе създателят ми също убеден.*

*Уви! Той неизвестен мина по земята,
с мен, в глуха самота, за близост закопнял;
и се прости завинаги накрай с мечтата
похвала да получи, камо ли медал.*

*Туристите, в крак със съвременната мода,
ме отминават, глухи за екскурзовода...
Без отзвук глъхне моят вик пред мен да спрат!*

*Накрая в бара, взели пълни халби с пиво,
ще се попитат, пиейки благочестиво:
„Какъв е тоз боклук“... И не ще разберат.
Превод от френски — 2013 г.*

СЪВРЕМЕННА ВЕРСИЯ

*Видял съм я в живота си един-единствен път,
но в този съдбоносен миг не знам какво ми стана,
една любов несподелена пламна в мойта гръд
и чак до старини кърви сърдечната ми рана.*

*Затворя ли очите си, тя вечно е пред мен,
застинала във спомена ми като на картина,
с неостаряващ лик, все тъй красив до днешен ден —
тъй в тайно съзерцание животът ми премина.*

*Да би могла да прочете тоз рицарски сонет,
през смях навярно би си рекла: „Старец изкуфял!
Сега да ме съзре, каква съм Баба Яга,*

*съсухрена и болна на седемдесет и пет,
ще се престори с ужас, че не ме е разпознал
и от заблудата си излекуван... ще избяга!!!“*
Сидни, Австралия — 2013 г.

ХАЙНРИХ ХАЙНЕ ЛОРЕЛАЙ

*Не зная какво означава
сърдечната моя тъга;
легенда в ума ми изплава,
от времена древни дошла.*

*Преваля денят в долината,
Рейн тихо бълбука, шепти,
планински връх грее в позлата,
облян от златисти лъчи.*

*Девойка със хубост прочута
сама на скалата седи,
златеят по нея бижута
и реши тя златни коси.*

*Със златен тя реши се гребен
и пее ли, пее в захлас,
а нейният глас е вълшебен,
омайва с магическа власт.*

*Задава се лодка в реката,
от чудната песен пленен,
лодкарят отпуска веслата
и гледа ликът и свещен.*

*От речния вихър понесен,
намира той там своя край...
Към гибел със своята песен
го тласка така Лорелай!*

Превод от есперанто/английски — 2014 г.

ОМАР ХАЙЯМ АФОРИЗМИ

*Не слушай тез, които много обещават,
обикновено нищо те не изпълняват.*

* * *

*Ако другар веднъж те е предал
и втори път не би се колебал.*

* * *

*Недей търси любов, где няма
за нежния ти зов ответ!
За любовта са нужни двама —
не съществува друг сюжет.*

Омар Хайям

Превод от руски — 2014 г.

ДМИТРИЙ ИВАНОВИЧ ХВОСТОВ
ЕПИГРАМА

*Почива тук съпругата ми в гроба свой —
доставила на себе си и мен покой.*

Граф Д. И. Хвостов

Превод от руски — 2011 г.

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН БЕЗ ЦЕНЗУРА

*Дошел при цигулар кастрат;
бил беден онзи, тоз — богат.
„Виж тез елмази, изумруди —
певецът рекъл — и злато!...
Тях скуката ме, брат, принуди
да ги събирам. À propos,^[1]
с какво, когато ти е скучно,
ти се развличаш най-добре?“*

*В ответ беднякът благозвучно:
„Аз?... Чешам своите м- — е!“*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

---

[1] À propos — относно. ↑

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН БЕЗ ЦЕНЗУРА

*В спокойна вечер на брега
сам се разхождах из шубрака
и до реката под дъба
видях Наташа, спяща в мрака.
Безшумно на пръсти тозчас
до нея се промъкнах аз.*

*Целунах я два пъти смело.
Спокойно моята девица
в съня въздъхна, смръщи чело...
Целувка трета ѝ дарих,
не се събуди пак, тогава
аз — — я здраво ѝ набих
и трепна тя и взе да шава!...*

А. С. Пушкин

Превод от руски — 2011 г.

ВМЕСТО ЭПИЛОГ

МАНИЯ ЗА ВЕЛИЧИЕ

*Мария Склодовска–Кюри
цял тон преработи руда —
един грам уран отдели
и той я прочу по света.*

*Написах цял тон стихове
със същия къртовски труд...
Един стих от него поне
дано ме направи прочут!
Сидни, Австралия — 2011 г.*

ПОСЛЕСЛОВ

Това е четвъртата ми стихосбирка, която издавам за по-малко от две години. Искам още от началото да поясня, че никога в живота си не съм се смятал, а и сега не се смятам за поет. Аз съм лекар хематолог и писането на стихове беше едно приятно и полезно хоби, което неотклонно ме съпътстваше през годините, но нищо повече. Спомените ме връщат в ранното ми детство, когато незнайно как открих мелодичността на римите. Майка ми ме караше да пиша писма до роднините, пръснати из България и аз често ги римувах, което тя с радост одобряваше и ме насърчаваше да продължавам в тази насока. В същото време започнах да пиша детски стихчета и епиграми. Пак по нейна идея изпратих някои до в. „Септемврийче“. Не ги публикувах. Но един ден директорът на училището ме извика в кабинета си и ме представи на редактор, по спомен, от в. „Септемврийче“, дошел лично да се срещне и запознае с мен. Тогава той ми се видя висок, стройно слаб, с късо подстригани, щръкнали нагоре прави коси. Сега, след толкова години се мъча да си припомня името му и ми се струва, че беше Павел Матев. Неотдавна видях една негова снимка на стари години и сега със сигурност мога да твърдя, че това беше той. Въпреки годините ликът му напълно се покрива с лика, който и сега ясно виждам в спомена пред мен. Същите коси, само че побелели, същото лице, макар и остаряло. Той поговори с мен насаме около един час. Показа ми някаква малка книжка и ме въведе в тайната на стихоплетството. Обясни ми какво представляват римите, обърна ми внимание върху ритъма на стиха и ме запозна с видовете ритмични срички — ямб, хорей, дактил... и т.н. Също ми обърна внимание върху повторенията на някои съгласни, за да подсилим въздействието на мисълта. Накрая ми остави тази книжка, която много ми помогна. За жалост някъде се загуби. Мисля, че и сега би ми била полезна.

Съжалявам, че повечето от детско-юношеските ми стихотворения с годините се загубиха.

В гимназията в Михайловград участвах в литературен кръжок. Кандидатствах литература в Софийски университет и медицина в Медицински факултет, София и бях приет само медицина. В Медицински факултет издаваха студентски вестник „Медик“. Там публикувах от време на време по някое стихотворение. Много от тези стихотворенията обаче ми са се загубили при честите ни смени на квартири и накрая при мигрирането ни в Австралия.

В тази стихосбирка предлагам стари стихотворения, непубликувани в предишните ми три стихосбирки и някои нови. Но най-голямото й достойнство, смятам, се състои в преводите на мои любими автори, които преведох с голяма любов и чест.

Издание:

Автор: Борис Младенов — Young

Заглавие: Вълнения

Преводач: Борис Младенов — Young

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: руски; английски; италиански;
френски; сръбски; есперанто

Издание: първо

Издател: Фабер

Град на издателя: Велико Търново

Година на издаване: 2014

Тип: стихосбирка

Националност: българска

ISBN: 978-619-00-0083-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6623>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.